CODUL LUI LUCIFER

II

URMAREA

(URMĂRILE)

Un bătrîn dormea liniștit pe o pajiște însorită. Bătrîn, bolnav și obosit, cu corpul acoperit de cicatrici după o viață plină de războaie în general pierdute, fiindcă cei mai mulți aliați îl trădaseră. Nu-și mai dorea decît un singur lucru: cîte zile îi mai hărăzește Dumnezeu, să și le petreacă în pace.

Dar șugubeții de la Romtelecom, plecați în excursie și puși ca de obicei pe șotii, au dat de el și au spus: "Wow! Un bătrîn care doarme!". Și au început să-i tragă în coaste șuturi cu bocancii lor grei, militari, primiți în dar de la NATO. După care, văzînd că nu este nimic de furat, micii huligani au plecat mai departe.

Bătrînul s-a trezit, a privit nedumerit în jur. Somnul îi pierise, pacea – la fel. S-a gîndit ce să facă și, în lipsa altei idei, a început să scrie.

Dacă nu era Romtelecom, aceste pagini, pe care este bine ca românii să le citească, nu ar fi fost scrise. Ele conțin adevărata istorie post-decembristă, pe care mass-media a refuzat să o consemneze. Probabil că multe sînt consemnate în acele arhive secretizate pentru 50 de ani. Pentru ca poporul să nu afle prea devreme cine i-au fost trădătorii și călăii…

MULȚUMIM, ROMTELECOM!

CE CONSECINȚE ARE SĂ SCRII ADEVĂRUL

Anul trecut, apărea postat pe scribd.com, romanul “Codul lui Lucifer”.

Scrisă în mai puțin de un an de zile de un autor care pînă în momentul Iluminării sale pe Drumul Damascului, pe care l-a parcurs în foarte scurt timp, habar nu avea de problemele de care urma să se ocupe, cartea, terminată în Ajunul Sfintei Duminici a Floriilor anului 2007, părea să rămînă netipărită. Toate editurile o refuzau – unii, motivau prin multele contracte pe care deja le aveau încheiate, alții nici măcar nu motivau.

Dar, la un moment dat, un editor, bun român sau bun creștin, dacă nu cumva ambele calități la un loc, l-a sfătuit pe autor să încerce să o publice pe cont propriu la o tipografie, dîndu-i chiar și un număr de telefon.

Așa a ajuns tipărită prima ediție a cărții, iar spre sfîrșitul anului 2009 era tipătită déjà ediția a treia.

De precizat încă un lucru, ce ține de autocenzura regimului de pînă în 1989 și care se credea desființată – editurile nu publică nimic din ceea ce deranjează puterea, iar librăriile nu încheie contracte decît cu editurile. Astfel, această carte nu a putut fi găsită în librării.

Odată ajunsă pe net, cartea (ediția a patra neterminată) putea fi accesată de oricine. Dar au început să apară problemele pentru autor. Dintr-o dată, nu mai avea acces la net – după nenumărate telefoane date la deranjamentele Romtelecom, în care printre lungi minute de muzică tîmpită asculta un robot de la care afla cît de fericiți sînt ei că le-ai devenit client, după care revenea aceeași muzică tîmpită, în final răspundea o operatoare care spunea că din punctul lor de vedere este OK, întrucît la platformă apare conectarea la net. După multe zile de chin și vai, autorul a reușit să afle că accesul la net îi este restricționat. Și, în sfîrșit, cei de la Romtelecom i-au redat accesul la net.

Dar nu pentru mult timp – pe 30 dec. 2013 Romtelecom, fără nici o explicație, i-a tăiat cu totul netul, TV-ul și telefonul fix. După care, pe 7 ian. 2014, are tupeul de a-i trimite și o factură scadentă în ziua anterioară! Pentru servicii pe care refuzase să i le mai presteze!

Mai trebuie precizat un lucru, și cînd vi-l spun, gîndiți-vă la controlul telefoanelor și mail-urilor: autorul își anunțase apropiații că lucrează la o nouă ediție a cărții.

Pentru cei tentați să se aboneze la Romtelecom pentru toate serviciile, le spunem următoarele: avariile sînt dese, niciodată nu primiți nici explicații și nici scuze, perioadele în care nu beneficiați de servicii nu se deduc din factură sau se deduc doar în parte (întrucît, teoretic, acestea se deduc după trei zile de avarie – doar că, după această zi, la ei se consemnează avarie remediată, astfel încît următoarea reclamație este înregistrată ca o sesizare nouă!), iar ca să faci reclamația prin telefonul mobil, ascultatul muzicii pînă îți răspunde o operatoare te costă în medie 1,5 euro.

PRIVATIZAREA ROMTELECOM – CEA MAI MURDARĂ AFACERE A GUVERNELOR MAFIOTE POSTDECEMBRISTE

Poate este timpul ca publicul să afle unele lucruri despre firma mafiotă Romtelecom, pe care nu putea să le afle dintr-o presă de asemenea mafiotă, care comentează doar afacerile murdare ale concurenților patronilor lor – concurenți economici sau politici. Și publicul poate afla astfel și multiplele motive de ură pe care Romtelecomul le agonisise ani de zile împotriva autorului cărții.

La sfîrșitul anului 1998 noul prim-ministru Radu Vasile hotărăște să privatizeze Romtelecom. Pentru evaluare, este aleasă firma de consultanță evreiască (din SUA) Goldman Sachs. Aceasta subevaluează Romtelecomul de cel puțin 5-6 ori. Adică, pentru 35 % din acțiuni, stabilește o valoare de 750 mil. $ (cca. 2,1 mlrd. $ pentru întreaga firmă, deși numai în ultimul an se investise 1 mlrd. $ pentru cablarea cu fibră optică, plus sediile din toate localitățile țării, plus cele 1.000 de mașini de service utilitare cumpărate recent fără licitație de la firma lui Călin Popescu Tăriceanu - și care ar fi putut fi produse la Aro Cîmpulung Muscel care astfel se putea salva de la faliment, plus releul de retransmisie de la Cheia, plus, plus…). Ca termen de comparație, în aceeași perioadă PolskiTelekom a fost evaluat la 18 mlrd. $. Pentru această subevaluare, în afara onorariului convenit, Goldman Sachs a primit și un onorariu de succes de 9,4 mil. $!

Contractul încălca de trei ori Constituția României: 1) avea prevăzut un caracter secret, 2) încălca dispoziția privitoare la economia de piață interzicînd concurența pe piața telefoniei fixe din România timp de trei ani, (Romtelecom avea asigurat monopolul asupra telefoniei fixe din România pînă la 31 dec. 2002) și 3) scotea Romtelecomul de sub controlul Oficiului Concurenței (printr-o ordinanță de urgență). În plus, pentru prima dată într-un contract încheiat în numele statului român, era oficializată șpaga încasată de demnitarii însărcinați cu privatizarea – 10 % din valoarea contractului (75 mil. $ de împărțit între 7 mafioți în frunte cu Radu Vasile, Valeriu Stoica și Sorin Pantiș).

Ca să-și merite din plin șpaga, Sorin Pantiș plusează și emite Condițiile generale, prin care abonații sînt obligați să achite în avans un al doilea abonament, numit avans spre decontare, nepurtător de dobînzi (și, dupa cum se va vedea, neindexabil cu indicele de inflație la momentul restituirii) – adică, era ca și cum pe spinarea abonaților obligați de stat, Romtelecom primea un împrumut pentru care nu plătea dobîndă. De asemenea, guvernul șpăgar a prevăzut prin HG că Romtelecom poate majora trimestrial tarifele cu 5 % peste rata inflației (ceea ce conducea implicit la majorarea artificială a indicelui de inflație).

Oricum, de cînd cei 15.000 de incompetenți ai lui Constantinescu au ajuns la putere, tarifele Romtelecom au început să crească ca în basmele românești, încă de la instalarea la Palatul Victoria a lui Victor Ciorbea (cel care rămîne mirat în fața criticilor, considerîndu-se un Mesia pe nedrept crucificat – memoria lui fragilă scapă din vedere că, printre multe altele, a răpit românilor unul dintre cele mai importante drepturi pe care aceștia le aveau pînă în 1989, și anume asigurarea gratuită a sănătății). O scurtă trecere în revistă arată că între 1 ian. 1997 și 1 ian. 1999 leul s-a depreciat față de $ de 2,64 ori. În schimb, abonamentul telefonic

s-a scumpit de 9,38 ori, service-ul telefonic (care nu exista sub Ceaușescu, ci l-a introdus moș Văcăroiu în oct. 1993) s-a scumpit de 5,77 ori iar impulsul telefonic s-a scumpit de 13 ori. O ultimă comparație la nivelul lunii aprilie 2003 arată că la o devalorizare a leului față de $ de 8,5 ori în intervalul 1 ian. 1997-24 aprilie 2003, corespunde o scumpire a abonamentului de 37,2 ori, a service-ului de 16,8 ori iar cea mai spectaculoasă scumpire, cea a impulsului telefonic, de la 20 lei/3 min., la 738 lei/40 de sec., de 166 ori/secundă!

Mai trebuie știut că partenerul "strategic" în această privatizare nu a fost OTE, operatorul național de telefonie din Grecia (puteți cumva înțelege de ce UE și alte instituții, financiare, membre ale caracatiței mondiale, ne-au obligat să privatizăm tot ce aveam mai rentabil, în favoarea unor companii tot de stat, dar din statele membre UE? Păi să treci din proprietatea unui stat în proprietatea unui alt stat, asta nu înseamnă privatizare – iar la noi a fost chiar furt pe față! Ei bine, partenerul statului roman, care a cumpărat 35 % din acțiunile Romtelecom, a fost OTEROM, un puiuț înființat de OTE cu 17 zile înainte de semnarea contractului, un off-shore înregistrat în Cipru cu un capital de 9.000 $! Pentru cei care nu înțeleg motivul înființării de către firme mari a unor off-shore-uri, în afară de faptul că acestea au de regulă sediul în paradisuri fiscale, trebuie ținut cont și de faptul că un SRL răspunde în limita capitalului social – OTEROM răspundea în limita celor 9.000 $! Este adevărat, aceasta înseamnă economia de piață, pe care românii au ales-o în 1991, cînd au votat Constituția. Dar multe lucruri au votat românii fără să le înțeleagă!

Și, în sfîrșit, pe lîngă aceste lucruri certe, unul mai greu de verificat: se pare că la această privatizare, SRI a dat aviz negativ. Dar ce contează așa ceva pentru guverne hotărîte să vîndă pe doi bani toată țara, pentru ca statele UE și NATO să nu se opună aderării noastre?

REACȚII

Au existat unele reacții la acest act de trădare și de subminare a economiei naționale – dar nu din partea partidelor politice, a presei ori a societății civile îndeobște cunoscute la vremea aceea ca reprezentată de Ana Blandiana, Petre Mihai Băcanu, Mircea Dinescu, etc. Tocmai ce se ițise printre ei și Horia Roman Patapievici.

Reacțiile au venit din partea unor români simpli, care niciodată nu au fost nominalizați în presă ca reprezentanți ai societății civile.

Contabilizînd toate acțiunile directe ori indirecte ale guvernului împotriva cetățenilor români prin care acesta își încălca obligația constituțională de a le asigura un nivel de trai decent (să nu uităm că atunci, sub conducerea marelui lider zonal Emil Constantinescu, în România s-a înregistrat primul caz oficial de român mort de foame – o tînără mamă din Banat, care a ales să dea copilului său toată mîncarea de care făcea rost), căutînd facturile ultimilor doi ani, verificînd evoluția cursului valutar, făcînd lungi calcule, etc. autorul cărții discută cu trei prieteni ai săi, revoluționari mult mai cunoscuți (Nica Leon, Claudiu Iordache și Constantin Calancea) și sesizează la 22 feb. 1999 Judecătoria sectorului 1 printr-o cerere de ordonanță președențială prin care cheamă în judecată guvernul, o serie de ministere și

instituții centrale ale statului precum și regii, companii și societăți naționale, cerînd să se constate încălcarea sus-menționatului drept al cetățenilor români.

Pe parcursul procesului, depun cereri de intervenție fostul deputat Horia Radu Pascu, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor, Asociația 15 Noiembrie 1987 Brașov, un număr de 3 asociații revoluționare ("21 Decembrie 1989" – condusă oficial, în sfîrșit, de Constantin Calancea, a cărui alegere fusese după mult timp validată de justiția care astfel înlocuia oamenii liderului zonal, "Alianța Poporului" și "Liga Națională a Luptătorilor din 1989"), Uniunea Democrat Creștină (condusă de revoluționarul Ion Gîtlan) și AGER-Filiala Economiștilor Consultanți.

Prin sentința civilă din 20 mai 1999 instanța, după ce respinge TOATE excepțiile ridicate de guvern și de ceilalți pîrîți (un aspect foarte important!), în final respinge acțiunea și cererile de intervenție ca fiind inadmisibile pe calea ordonanței președențiale. Nemaiexistînd un astfel de caz în istoria jurisprudenței noastre, ne este greu să ne pronunțăm asupra corectitudinii juridice a acestei soluții. Dar, din punct de vedere moral și uman, stoparea jefuirii românilor care ajunsese să conducă la moarte prin inaniție ori la sinucideri, nu prezenta un caracter de urgență?

Ca o paranteză, mă îndoiesc de faptul că liderul zonal Emil Constantinescu, această panaramă ineptă, are în vreo noapte somnul tulburat în vila pe care a primit-o ca preț pentru trădarea țării, de faptul că sub domnia sa, pe care o consideră glorioasă, s-a înregistrat primul caz de român mort de foame și de frig.

Să ne întoarecem. Fără a comenta hotărîrea, reclamanții s-au supus ei și au formulat o nouă cerere, și mai amplă, în baza dreptului comun. Acum, nu mai erau 4 reclamanți, ci 12 - intervenienții deveniseră și ei reclamanți. S-a mai alăturat ca intervenient în interesul reclamanților și Partidul Liberal Democrat Român al lui Nicolae Cerveni, care fusese nevoit să înființeze un nou partid după ce justiția ticăloasă, la ordinul celui mai mafiot ministru al justiției (Valeriu Stoica) desființase partidul parlamentar PNL-CD în baza hotărîrii unui Consiliu Național care nu s-a ținut, și nici nu s-a dovedit că ar fi fost ținut vreodată (autorul puci-ului, Dinu Patriciu, a primit de la Valeriu Stoica, drept recompensă, Petromidia).

Pe scurt, și noua acțiune a fost respinsă, pe rînd, de toate instanțele – comentariul asupra motivelor de respingere nu își are rostul, este prea enervant. Toate motivele erau absurde.

Dar totuși, acest zbucium nu a fost chiar lipsit de orice succes. În aprilie 1999 Consiliul Concurenței, pîrît în proces, declară avansul spre decontare ilegal și obligă Romtelecom să îl restituie – dar Romtelecom, în baza enormei șpăgi date, avea mușchi de oțel, astfel încît a continuat să încaseze și chiar să majoreze avansul spre decontare pînă în aprilie 2000, cînd l-a restituit – dar cum l-a restituit? Actualizînd permanent avansul spre decontare cu indicele de inflație, acesta ajunsese la un echivalent de 6,38 $ - suma restituită, mai reprezenta însă doar echivalentul a 4,18 $, astfel încît în final fiecare român a fost furat cu 2,20 $; una peste alta, la 4,5 milioane de abonați Romtelecom, acesta a fost nevoit să le restituie cca. 21-22 mil. $, dar tot i-a furat cu cca. 10 mil. $! Un alt succes al reclamanților împotriva Romtelecom a fost renunțarea de către acesta la taxa de service, care era absurdă –

păi dacă eu îți plătesc pentru un serviciu, tu ești obligat să mi-l furnizezi în bune condițiuni, nu pot eu să fiu obligat să suport prețul reparațiilor instalațiilor tale proaste, și mai ales, nu am de ce să-ți plătesc un service lunar cînd tu nu ai de făcut nici o depanare. Iată însă că și aici mușchii tari ai mafioților s-au făcut simțiți, fără ca nici o instituție oficială să intervină: service-ul aducea anual Romtelecom cca. 10 mil. $, iar cînd s-a renunțat la el, a fost o renunțare sui-generis – adică, cine știa, făcea cerere de a nu i se mai trece pe factură service-ul; iar cine nu știa, plătea în continuare ca prostul. Și a mai existat un cîștig al reclamanților, de data aceasta doar pentru bucureșteni: CGMB, chemat și el în judecată pentru mai multe rele, a renunțat în aprilie 2000 la absurda taxă de igienizare, majorată într-un timp record cu 1500 % ori, și care de fapt nu presupunea nici un serviciu!

Nu este așa că nu ați simțit niciodată micul cîștig pe care vi l-a adus lunar lupta acestor oameni necunoscuți? Nu este așa că nici nu ați știut de ei? Ba da, așa este. Habar nu ați avut. Hai să vedem de ce.

Au refuzat să intre în acest proces, nemotivat sau motivat în mod stupid 1) partidele parlamentare care au fost invitate (PUNR, PRM, UFD și ApR), 2) marile centrale sindicale sau marile sindicate, gen Metrou sau Alma Mater (dl. Bobulescu, refuzînd, le-a urat totuși inițiatorilor succes), 3) Uniunea Națională a Pensionarilor din România, 4) Liga Studenților și Liga Apărării Drepturilor Omului.

Au refuzat să înregistreze ședințele toate televiziunile invitate.

Au refuzat să își trimită reporterii la proces toate ziarele importante (România Liberă, Adevărul, Jurnalul Național, etc.), la care inițiatorii procesului au pierdut timp inutil, făcînd antecameră. La fel, toate agențiile de presă străine.

De fapt, cineva a comentat procesul. A apărut în formă de serial în Academia Cațavencu, unde autorul cărții și al procesului avea rubrica sa, despre justiție. După un timp, i s-a spus că relatarea procesului a început să plictisească cititorii, după alt scurt timp rubrica sa a fost desființată (era perioada în care cei cca. 600.000 de lei, adică cca. 60 $, ajunseseră singurul său venit), iar, după încă puțin timp, la sfîrșitul anului 1999, în Academia Cațavencu a apărut pentru prima dată publicitatea pentru Romtelecom (poate că unii se întreabă ce nevoie avea de publicitate, foarte bine plătită, o societate care deținea monopolul la nivel național – nu avea nevoie, doar că în contract se specifica obligația mediei de a nu aduce critici la adresa Romtelecom; banii Romtelecom și lipsa de probitate a unei mass-media corupte au condus la ascunderea tuturor acestor abuzuri).

Iar la 13 sept. 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat inițiatorilor acțiunii că cererea lor a fost declarată inadmisibilă. Ce contează că unii români mor de foame, alți români se sinucid din cauza lipsurilor iar alte milioane trăiesc sub pragul sărăciei, atîta timp, cît banii lor, mulți-puțini, ajung la marile companii din UE și la marile corporații farmaceutice?

Să punem punct acestui subcapitol. După toate aceste acțiuni, împotriva inițiatorilor începe (sau, după caz, reîncepe) prigoana. Sesizate, Comisia Europeană și CEDO, atît de grijulii cu suferințele deținuților nefumători obligați să împartă celula cu deținuți fumători ori

îngrijorați de durerea suportată de mîțele trase de coadă în mod abuziv, în cazurile de mai sus nu le-a păsat.

COMISIA PARLAMENTARĂ DE ANCHETĂ

Trecem la o altă inițiativă civică a unui membru pe care societatea civilă nu-l recunoaște.

Autorul cărții își convinge la data de 27 sept. 1999 doi prieteni senatori (Niculae Cerveni și Cornel Gavaliugov) să adreseze o interpelare primului ministru (Radu Vasile, vîrît pînă în gît în această porcărie) cuprinzînd 8 întrebări legate de privatizarea Romtelecom. Întrucît nici unul dintre senatori nu a schimbat nici măcar un cuvînt din ciornele date, similitudinea totală a fost motiv de haz în Senat. În general, guvernul a răspuns la unele întrebări, dar a refuzat să trimită Parlamentului Țării contractul, cu motivarea că… este secret! Parlamentarii nu aveau dreptul să cunoască ce acte de privatizare semnează guvernul!

Urmare răspunsului nesatisfăcător al guvernului, Cornel Gavaliugov solicită înființarea unei comisii speciale de anchetă. Senatul aprobă, și astfel în cadrul Comisiei de apărare se înființează Subcomisia de cercetare a privatizării Romtelecom. După constituirea subcomisiei, autorul a fost invitat de conducerea aleasă (președintele Șerban Săndulescu și vicepreședintele Cornel Gavaliugov) la o discuție, fiind rugat să aducă și un plan de anchetă. La sfîrșitul discuției, i s-a solicitat să fie expertul comisiei, propunere acceptată. După un timp, aflînd întîmplător că lucrările comisiei déjà au început și că trei fufe sînt pe post de expert, autorul l-a sunat pe senatorul Gavaliugov care i-a spus: "Păi de, dacă nu ai fost insistent!". Planul de anchetă predat a fost neglijat în cele mai importante aspecte, iar de faptele de corupție ale comisiei de privatizare nu s-a ocupat nimeni.

Întrucît Radu Vasile refuzase să răspundă la unele întrebări ale interpelării din 27 sept. 1999, senatorul Niculae Cerveni revine cu o nouă interpelare, la care nu i se răspunde. Pînă la sfîrșitul mandatului, formulează a treia interpelare, către noul prim-ministru Mugur Isărescu – din nou, nici un răspuns.

ALTE PROCESE ALE AUTORULUI CĂRȚII CU ROMTELECOMUL

Așa cum ați aflat mai sus, în luna aprilie 1999 Consiliul Concurenței a declarat avansul spre decontarea ca fiind ilegal și a obligat Romtelecom să îl restituie. Drept consecință, autorul se prezintă la casieria centralei telefonice, declarînd că vrea să plătească factura, dar fără avansul spre decontare, fiindcă este declarat ilegal. Casiera refuză încasarea parțială a facturii, clientul refuză plata abuzivă. Motiv pentru care Romtelecom îi suspendă și apoi îi desființează postul telefonic.

Pentru autor, era o lovitură grea, întrucît în meseria lui de avocat, menținerea și dezvoltarea clientelei aveau o legătură esențială cu funcționarea telefonului.

Întrucît desființarea abuzivă a postului era dovedită chiar prin actul emis de Consiliul Concurenței iar urgența înlăturării abuzului era justificată prin însăși nevoia cîștigării pîinii cotidiene, autorul cărții cere instanței, pe cale de ordonanța președențială, să-l repună în situația anterioară.

Judecătoria sectorului 1 îi respinge cererea, iar Tribunalul București îi respinge apelul. Conștient că la Curtea de Apel București nu are nici o șansă, autorul cărții cere la ICCJ strămutarea procesului și motivează în forță prin faptul că în repetate rînduri, în Academia Cațavencu, în alte publicații ori în discuții individuale, l-a denumit pe Viorel Roș, președintele CAB, ca fiind nașul mafiei din justiția română. Argumentul este decisiv, dosarul este strămutat la Curtea de Apel Ploiești iar aici i se face dreptate – Romtelecom este obligat să-i repună în funcțiune postul telefonic.

Dar preț de vreo doi ani de zile, între desființarea abuzivă a postului telefonic și reinstalarea acestuia, autorul cărții nu realizase din cauza acestui abuz nici un venit din exercitarea profesiei sale. Așa că a intentat un nou proces, solicitînd despăgubiri. Se poate spune că și acest proces a fost cîștigat de autor, întrucît în final i s-a admis acțiunea iar Romtelecom a fost obligat să-i plătească despăgubiri de … 3.000.000 lei, vechi adică 100 $!

Iată cum mita plătită guvernului avea consecințe și în mersul justiției. Teoretic, autorul poate declara că a învins Romtelecomul în două procese. Dar, sa ți se reînființeze pe cale de ordonanță președențială postul telefonic abuziv desființat după vreo doi ani de la desființare și să primești 100 $ beneficiu nerealizat pentru doi ani în care ai fost împiedicat să practici avocatura, nu pot fi considerate victorii nici măcar a la Pyrrhus!

Sărmanul autor! El, care înainte de 1989, Tribunalului Mare îi spunea "Grajdurile lui Augias", de unde să știe că se poate și mai rău, mult mai rău!

ȘI TOTUȘI, ANCHETA?

Credeați că autorul cărții a uitat de mita de 75 mil. $ de la privatizarea Romtelecom, de care toți vor să uite și nimeni nu dorește să i se amintească? Nu, nu a uitat, și s-a luptat pînă cînd Laura Codruța Kovesi, pe atunci procuror general al Parchetului de pe lîngă ICCJ și Anton Pandrea, șeful secției penale a ICCJ, au anihilat definitiv eforturile sale.

Dar, decît să vă povestesc această istorie, mai bine să-l lăsăm pe autor. Redăm mai jos textul mail-ului pe care acesta l-a trimis Antenei 3 în data de 8 aprilie 2013, cînd aceasta se afla în plină campanie de a zădărnici numirea lui Kovesi în funcția de procuror general al DNA:

" La sfirsitul anului 2004 i-am intrebat pe cei de la PNA (actualul DNA) de ce nu se sesizeaza din oficiu asupra celei mari mite luate vreodata in Romania – 75 milioane $ incasati

de cei 7 demnitari, in frunte cu primul ministru Radu Vasile, care au semnat contractual de privatizare frauduloasa a Romtelecom. Mi-au raspuns ca au nevoie de o sesizare scrisa. Pe data de 6 dec. 2004 le-am depus sesizarea scrisa – dar mi-au precizat ca nu trebuie sa ma astept sa inceapa cercetarile inainte de alegerile care urmau in curind.

Intrucit cu toate ca ma oferisem sa le dau explicatiile necesare pentru dovedirea infractiunii, totusi nimeni nu m-a contactat, la 10 iulie 2007 m-am adresat in scris intrebind ce s-a intimplat cu sesizarea mea (intre timp, cunoscutii mei se pensionasera). La 19 iulie 2007 mi s-a raspuns ca la data de 13 dec. 2004 (la o saptamina dupa inregistrarea sesizarii mele) cauza a fost declinata spre competenta solutionare Parchetului de pe linga ICCJ (desi competenta legala apartinea PNA/DNA).

La 28 aug. 2007 m-am adresat cu o scrisoare Parchetului de pe linga ICCJ, iar la 12 sept. mi s-a raspuns ca la 21 nov. 2006 (la cca. 2 luni de la numirea Laurei Kovesi in fruntea institutiei) sesizarea mea a primit solutie de neincepere a urmaririi penale.

La 26 sept. 2007 am depus plingere impotriva solutiei, iar prin rezolutia din 5 oct. procurorul sef de sectie urmarire penala si criminalistica Marius Iacob mi-a respins plingerea. Din examinarea ordonantei, am constatat ca parchetul deplasase obiectul sesizarii mele de la mita de 75 mil. $ la comisionul de succes de 8,4 mil. $ acordat firmei de consultanta Goldman Sachs. Nu s-a cercetat ce sesizasem eu.

M-am adresat cu o noua plingere la ICCJ (dos. nr. 9746.1/2007) iar prin sentinta din 21 ian. 2008 Sectia penala mi-a admis plingerea, a infirmat solutia de NUP si a dispus reluarea cercetarilor conform sesizarii mele.

Dar Parchetul de pe linga ICCJ, condus de Laura Kovesi, a declarat recurs, cerind sa nu fie efectuate cercetari asupra acestor fapte! Iar la 8 dec. 2008 completul de 9 judecatori al ICCJ condus de Anton Pandrea (fost presedinte al Sectiei penale ICCJ, fost presedinte al CSM) a admis recursul si a interzis cercetarea celui mai grav caz de coruptie din Romania!

Anton Pandrea este acelasi judecator care a restituit la Parchet dosarul “Flota” cu Traian Basescu cap de lot in baza unei exceptii inexistente in procedura penala romana! Astazi Anton Pandrea, dupa ce ani de zile a luat un salariu enorm pentru a salva marii mafioti, primeste o pensie enorma desi hotaririle sale constituie infractiuni de favorizarea infractorului.

In ceea ce il priveste pe Traian Basescu, ma surprinde faptul ca se vorbeste doar de casa din Mihaileanu, in conditiile in care prima sa infractiune locative a fost savirsita la data de 28 aug. 1991 cind, pentru a primi o suprafata locativa mai mare, a depus o declaratie falsa prin care pretindea ca familia sa este compusa din 6 persoane, desi parintii sai ramasesera in Constanta. Fapta este consemnata in raportul parlamentar al Comisiei “Apartamentul” (ziarul “Adevarul” din 16 mai 1995 si apoi reluat in acelasi cotidian din 2 iulie 1997 cind Valerian Stan, seful Corpului de control al primului ministru Victor Ciorbea a zgindarit fara

nici un efect penal acest scandal – singurul efect a fost demiterea lui Valerian Stan de catre Victor Ciorbea).

Fostul senator PRM Gheorghe Funar a adresat o interpelare catre fostul prim-ministru Calin Popescu Tariceanu cu privire la 4 imobile obtinute ilegal de Traian Basescu. Interpelarea a fost publicata in Jurnalul National on-line din 18 dec. 2007, fiind precizate cele 4 adrese. Nu stiu cit de reale erau informatiile lui Gheorghe Funar, si nici daca a primit vreun raspuns la interpelarea sa.

In sfirsit, terminind cu Traian Basescu, retineti ca in 1995 Eugen Vasiliu, care la acel moment era directorul Directiei de urmarire penala si criminalistica din cadrul Parchetului General si coordona colectivul de procurori care il "cercetau" pe Traian Basescu, mi-a spus "l-am cercetat pe Basescu pentru ce nu a facut, dar nu l-am cercetat pentru ce a facut".

Poate ca aceste informatii va sint utile."

Antena 3 nu a prezentat pe post nici una dintre aceste informații. Și atunci, sînt oare exagerate următoarele trei concluzii?:

1. Laura Codruța Kovesi nu este o luptătoare împotriva corupției la nivel înalt, ci o apărătoare a marilor corupți?
2. Dacă președintele Secției Penale a ÎCCJ și procuroarea generală se opun din răsputeri acestei anchete, nu cumva o parte din mită a ajuns și la înalți demnitari europeni de la Bruxelles?
3. Oare nu cumva, ca in multe alte cazuri, Antenele opresc informațiile primite în scop de șantaj?

Evoluția acestor două ultime procese de la ICCJ a fost menționată de multe agenții de presă și ziare on-line. Dar, bizar, nimeni nu scria că obiectul cererii se referea la mita de 75 mil. $, ci toți așa-zișii ziariști se refereau la comisionul de succes încasat de Goldman Sachs. Nici nu știi ce să mai crezi. Oare presarii de azi au ajuns atît de neprofesioniști, încît atunci cînd scriu despe un proces, scriu după ureche, fără să se uite în dosar sau să asiste la dezbateri? Oare pentru cititori trebuia dată o știre (ca să-și cîștige și ziariștii banul), dar fără ca știrea să dăuneze? Sau, poate, unii au vrut să arate pisica?

ULTIMA, DESPRE ROMTELECOM

Sătul de batjocura la care era supus, autorul cărții a trimis la data de 9 ian. a.c. Romtelecom-ului următoarea scrisoare recomandată:

"Obiect: reziliere **de contract**

C ă t r e,

ROMTELECOM S. A.

- în atenția compartimentului de resort -

Sunt abonat al serviciului public de telefonie din anul 1976, iar in prezent sunt (sau mai degrabă am fost) titularul postului cu nr. …

În raport de ultimele evenimente, începînd cu ziua de 30 dec. 2013 cînd mi-ați sistat furnizarea serviciilor de telefonie fixă, internet și televiziune, vă aduc la cunoștință următoarele:

1. Pentru a doua oară în ultimii trei ani, am petrecut Anul Nou lipsit de toate serviciile pe care le plătesc către Romtelecom (prima dată a fost, începînd cu 31 dec. 2011, timp de 6 zile). Iar cînd în ziua de 6 ian. a.c. am deschis leptopul pentru a-l folosi ca mașină de scris mi-a apărut anunțul ca sistemul antivirus a fost dezactivat, chiar m-am bucurat: am crezut că ați renunțat în mod explicit să executați obligațiile care vă reveneau din contractul existent (și prelungit tacit) între noi, exact ceea ce doream si eu. Mă săturasem de batjocura cu care Romtelecom mă trata în calitate de client, mă săturasem de cele două mari sărbători anuale petrecute fără televizor, internet și telefon, mă săturasem de cele 5 zile din vara anului 2013 cînd mi-ați restricționat accesul la internet iar cînd sunam să reclam, mi se răspundea senin că la ei figurează că am acces, mă săturasem de nenumăratele avarii care îmi întrerupeau emisiunile TV, mă săturasem de nenumaratele minute de asteptare pînă să îmi răspundă la telefon cineva, adesea incompetent, iar cîteodată chiar obraznic, după cum mă săturasem să rog prietenii să se enerveze ei sunînd la Romtelecom și să anunțe deranjamentele pe care le aveam atunci cînd eu nu aveam acces la telefon - și multe alte neplăceri. Și mai ales, m-am săturat să plătesc factura pentru zilele în care nu mi s-au prestat serviciile angajate.

2. Tocmai din acest motiv am fost mirat ca în ziua de 7 ian. 2014 să găsesc în cutia poștală noua factură, care avea ca termen de plată ziua anterioară primirii ei. Cît tupeu puteți să aveți! Dar eu cît de prost credeți că sînt ca să vă plătesc servicii pe care nu mi le oferiți? Imi facturați telefonie, internet și TV, de care nu mai beneficiez de anul trecut. Îmi facturați antivirusul, care tocmai m-a anunțat că a fost dezactivat, și care oricum a fost inutil, din moment ce leptopul meu este burdușit de viruși. Am constatat cu această ocazie că, de luna trecută, ați introdus la plată un bir nou, care nu este prevăzut în contract: "Tarif verde factură". Ca să fie clar: **nu voi achita această factură**, și consider contractul desființat din culpa Romtelecom. Chiar dacă mi-ați reda funcționalitatea serviciilor pe care v-ați obligat să le prestați (ceea ce nu cred), eu nu mai înțeleg să le folosesc.

3. Daca doriti neapărat și acest furt, dați-mă în judecată – va fi ocazia ca printr-o cerere reconvențională să cer daune morale pentru trei ani de zile în care mi-ați distrus sistemul nervos bătîndu-vă joc de mine și încălcînd în mod repetat contractul încheiat între noi, inclusiv modificarea unilaterală a clauzei care prevedea transmisia TV gratuită. Printre altele, și pentru acest avantaj alesesem Romtelecom renunțînd la RDS-RCS, dar m-am trezit

că pentru servicii mai puține și mult mai proaste calitativ, plătesc mult mai mult. Sînt convins că orice judecător ar aprecia daunele morale într-un cuantum mai mare decît valoarea acestei facturi emisă pentru servicii neprestate.

4. Desigur, îmi rezerv dreptul de a vă face anticampanie – din cite știu, nu toată media are contracte publicitare cu Romtelecom, prin care să fie interzisă anticampania sau știrile negative la adresa acestuia. Și mai există și alte posibilități. Românii au dreptul sa știe despre escrocheriile Romtelecom, pentru a nu le mai cădea victime, așa cum mi s-a întîmplat mie.

5. Desigur, sînt mai multe posibilele motive pentru care mi-ați blocat comunicarea cu exteriorul. Oricare ar fi însă cel care v-a îndemnat, vă descalifică și vă dezonorează din punct de vedere moral, profesional și mai ales al afacerilor. Sper că va veni ziua în care în România se va discuta oficial și public despre privatizarea frauduloasă și coruptă a Romtelecom – o mită de 75 mil. $ primită de cîțiva demnitari în detrimentul bugetului de stat. Faptul că mi-ați tăiat net-ul, nu înseamnă că nu se va întîmpla. Și nici că veți putea să mă opriți să mai scriu.

Primiți prezenta ca o **reziliere de contract**, generată de încălcarea repetată a obligațiilor pe care vi le-ați asumat la încheierea acestuia.

Devin fostul abonat al Romtelecom.

Dan Cristian Ionescu”

La această scrisoare, autorul nu a primit nici un răspuns. Însă, la 5 săptămîni de cînd îi fuseseră sistate toate serviciile, primește de la Romtelecom o nouă factură, prin care i se recunoaște o avarie pretins remediată în 3 ian. 2014 și i se pretinde plata în continuare a serviciilor neprestate. În caz contrar, este amenințat că va fi înscris în baza de date a clienților rău platnici Preventel. Autorul i-ar fi anunțat care este situația reală, dar cum să îi anunțe dacă nu avea nici telefon și nici net?

Dar ajunge despre Romtelecom. Altfel, s-ar putea să lăsați deoparte telenovelele sau șprițul, și să puneți mîna pe furci, coase și topoare. Mai sînt multe lucruri pe care este bine să le aflați, întrucît pînă acum nu le-ați aflat. Nici politicienii și nici mass-media nu au avut interesul să vi le spună ci, dimpotrivă, mînă în mînă unii cu alții, au avut tot interesul să vi le ascundă.

CÎND, CUM ȘI DE CE S-A DESFIINȚAT ALIANȚA NAȚIONALĂ PENTRU PROCLAMAȚIA DE LA TIMIȘOARA

Cei care la începutul anului 1990 aveau cît de mică tangență cu viața civică își mai amintesc de Proclamația de la Timișoara și de Alianța Națională înființată pe malurile Begăi în zilele de 28 și 29 aprilie 1990. Era prima formă de organizare a opoziției unite din România reunind partide politice, sindicate, asociații civice, presă independentă, ș.a.m.d. Reprezenta

speranța. Se declara că numără cca. 5 milioane de membri, dar totalul era complet fals. Dacă cineva trecea de pildă prin Piața Universității și semna pe tabelul de adeziune, era socotit o dată (și nu este exclus ca unii să fi semnat în mai multe locuri), dacă era și membru al unui partid care își anunța adeziunea la principiile Proclamației și anunța un număr de membri (adesea umflat), era socotit a doua oară, dacă era membru al unui sindicat dar și al unei asociații civice, mai era socotit de două ori. În plus, nu toți membrii de sindicat ori ai asociațiilor civice împărtășeau același punct de vedere cu cel al majorității colegilor lor. Ceea ce s-a văzut la numărarea voturilor de la alegerile din Duminica Orbului.

Poate că unii v-ați întrebat ce s-a întâmplat cu această Alianță Națională despre care după alegeri nu s-a mai auzit nimic. O să aflați acum ceea ce ziarul "România Liberă" nu a vrut să vă spună.

Cei mai în vîrstă își amintesc faptul că, foarte puțin timp înainte de Revoluție, o finală de Cupa României la fotbal între Steaua și Dinamo, televizată în direct, s-a terminat cu o bătaie generală iar meciul a fost întrerupt înainte de final. A doua zi, oamenii s-au năpustit să cumpere cotidianul "Sportul Popular" – dar, surpriză: meciul, văzut cu ochii lor, parcă nu avusese loc - nu era pomenit nici măcar un cuvînt. Asta, fiindcă încă nu se știa care va fi atitudinea oficială față de incidente.

Cam asta s-a întîmplat și cu Alianța Națională, doar că în loc de "Sportul Popular" era "România Liberă" (mult rău a făcut țării ziarul lui Petre Mihai Băcanu, care despre oamenii politici patrioți nu șoptea o vorbă, dar promova trimiterea în Parlament, a unor șnapani, turnători, ofițeri sub acoperire, foști activiști ori simpli trădători de țară).

În numerele de luni 28 și marți 29 mai 1990, "România Liberă" anunța că în după amiaza de 29 mai, la sediul Asociației 21 Decembrie 1989 va avea loc o adunare generală la care să își trimită delegații toate persoanele juridice care au aderat la Proclamație.

La ora anunțată, în prezența a cca. 55 de delegați, la prezidiu s-au instalat George Șerban, inițiatorul Proclamației, și Florin Gabriel Mărculescu de la "România Liberă" (Dumnezeu să le ierte ambilor păcatele! Cine să știe atunci că George Șerban scrisese un articol încă netipărit prin care îi înfiera pe huliganii Timișoarei, găsit de revoluționari în redacția ziarului studenților timișoreni, iar Mărculescu fusese turnător la securitate!). Probabil că au mai fost la prezidiu vreo 3 persoane, dar, iarăși, cine mai ține minte după atîta timp! Marile partide de opoziție au fost foarte reticente. Cîmpeanu parcă îl trimisese pe Dinu Patriciu, de la PNȚ-cd venise Ion Puiu (un mare patriot și un om de mare caracter, Dumnezeu să-l odihnească!) dar care a ținut să precizeze că nu reprezintă PNȚ-cd ci Asociația Pro Basarabia și Bucovina, iar Sergiu Cunescu parcă nu trimisese pe nimeni.

George Șerban a arătat de la bun început că în urma pierderii alegerilor de către opoziție, Timișoara nu mai are puterea și nici mijloacele necesare pentru a coordona activitatea la nivel național a Alianței, astfel că a adus la București toate documentele urmînd ca delegații prezenți să aleagă un comitet care să conducă în viitor Alianța și căruia să-i predea actele. S-au făcut propuneri, iar Lucian Mihai (viitorul președinte al Curții Constituționale, la acel moment vicepreședinte al Asociației 21 Decembrie) îl propune pe autorul cărții. Se trece la vot, iar autorul cărții este singurul care întrunește unanimitatea celor

cca. 55 de votanți. Mai sînt aleși în comitet cunoscutul revoluționar Nica Leon, revoluționarii Dumitru Dincă și Ion Ciochină, Laura Stoica (vicepreședinta sindicatului condus de Cătălin Croitoru), un reprezentant al Ligii Studenților și un reprezentant al sindicatului de la Metrou.

În continuare, membrii comitetului își aleg președintele și vicepreședintele. Autorul cărții este ales președinte, iar Nica Leon este ales vicepreședinte. Cu un an înaintea lui Corneliu Coposu, autorul cărții devine primul președinte ales al opoziției unite din Romania! Pentru un sfert de ora…

În timp ce autorul cărții prezenta o schiță de program pentru viitor, ușa se deschide și un tînăr necunoscut, agitat, alertează lumea: ”Scutierii au atacat Piața Universității!”. Toți se precipită. Șerban și Mărculescu își iau documentele sub braț (inclusiv procesul-verbal de consemnare a rezultatului alegerilor) și fug. Toți se grăbesc spre Piața Universității, unde însă este liniște și pace, nici urmă de scutieri. Dar Alianța Națională pentru Proclamația de la Timișoara fusese distrusă. Nu fuseseră aleși cei care trebuia.

A doua zi, în “România Liberă”, organizatoarea partidei, meciul Steaua-Dinamo nu avusese loc…

La o săptămînă după aceste evenimente neconsemnate pînă acum nicăieri, autorul cărții redactează un apel pe care îl semnează împreună cu Niculae Cerveni și care este publicat în numărul 100 al ziarului “Dreptatea” din 6 iunie 1990. Principiile din acest apel au stat la baza înființării Convenției Democrate Române, Convenție din care care autorul s-a retras înainte de alegerile din 1996. Nu mai avea loc de lichelele strînse în jurul lui Emil Constantinescu.

MINERIADA MARE

Duminică 22 aprilie, cînd a fost ocupată Piața Universității, autorul nu a fost. În restul celor 53 de zile însă, cît a ținut manifestația, a lipsit doar de 3 ori: pe 27 și 28 aprilie, cînd era la Timișoara, și pe 12 iunie cînd, fiind consilier al Baroului de avocați București, se dusese la ședința de consiliu după care, începînd campionatul mondial de fotbal, s-a dus la părinții săi să mănînce și apoi să vadă meciurile serii. Reținеți, pe 12 iunie nu a călcat în Piață.

În seara de 29 aprillie 1990 autorul cărții, întors de la Timișoara, anunță de la balconul din Piața Universității constituirea Alianței pentru Proclamația de la Timișoara precum și depunerea la Biroul Electoral Central a contestației împotriva candidaturii lui Ion Iliescu semnate de președinții partidelor, organizațiilor, asociațiilor, sindicatelor, etc. strînse pe malul Begăi – a fost probabil singurul anunț important din acel balcon. Filmul lui Stere Gulea ne prezintă o mireasă venită de la cununie direct în Piață, copii ținuți în brațe de părinți și purtînd cu toții pe piept, cu mîndrie, înscrisuri care le atestau calitatea de “golan”, minunatele cîntece ale Pieții, pe marele poet creștin și patriot Ioan Alexandru începînd fiecare cuvîntare cu “Hristos a Înviat!”, pe mama motanului dizident Arpagic, etc. – dar singurul discurs cu

adevărat important nu a fost prezentat nici o secundă. În schimb, de la balconul Pieții au fost (re)lansați mulți foști secretari de partid.

Și a-propos de minunatele cîntece ale Pieții. Într-o noapte de august 1990, la Malmo, autorul a trăit o amintire de neuitat: Stelian Maria, autorul textelor cîntecelor din Piață, fugit din țară în urma mineriadei și locatar temporar pe vaporul dezafectat (folosit pentru cazarea imigranților) "Freedom", și-a luat din cabină chitara și o sticlă de pălincă, păstrată cu grijă pînă atunci, și, pe o bancă dintr-un parc, i-a oferit autorului cel mai superb recital în exclusivitate cu toate cîntecele celebre din Piața Universității. Apoi, la timpul potrivit, a fugit (cu restul de pălincă – normal de altfel, autorul se întorcea doar în patria pălincii adevărate) la vapor, să nu se ridice pasarela (imigranții aveau oră obligatorie de întoarcere). Autorul, s-a mai plimbat prin Malmo pînă cînd brusc s-au stins toate luminile, după care, ca tot românul, s-a culcat tot pe o bancă pînă în zori, cînd s-a deschis gara și a putut să își ridice bagajele, să le mute pe feribotul de Copenhaga.

Dar să revenim la Piața Universității. Pe 13 iunie a început nebunia asupra căreia autoritățile nu au vrut niciodată să se știe adevărul, iar în zorii zilei următoare în București descind minerii, printre care într-adevăr se aflau și mineri. "Minerii" arestează sute de bucureșteni, în frunte cu revoluționarul Nica Leon (care, împreună cu Niculae Cerveni, fuseseră cei mai aprigi contestatori în CPUN ai lui Ion Iliescu), Marian Munteanu (liderul balconului de la Universitate), revoluționarul Dumitru Dincă (inițiatorul "Alianței Poporului", asociație care sprijinea manifestația din Piață) și Teodor Mărieș (de la aceeași asociație). Poate că unii își mai amintesc că pentru a cere eliberarea acestora, pe 13 iulie a avut loc mitingul celor 100.000 de bucureșteni îmbrăcați în cămăși albe și ținînd în mînă cîte o floare.

La un moment dat, niște prieteni îi șoptesc autorului cărții că și el este cercetat pentru subminarea puterii de stat. Stupoare! Nu făcuse nimic pentru a fi acuzat de așa ceva! În timp, lucrurile se clarifică: la 18 iunie 1990 unul dintre arestați (inginer Cojocaru Victor) dă la IGP o declarație în care arată că în seara de 12 iunie, Nica Leon și autorul cărții au venit în Piață, au vorbit oamenilor de necesitatea de a-l da jos pe Ion Iliescu și i-au organizat pentru acțiunile violente ce urmau să aibă loc a doua zi.

Ați reținut că 12 iunie a fost una din foarte puținele zile în care autorul nu a fost în Piață. Ei bine, din întîmplare, în acea zi nu venise nici Nica Leon, plecat într-o scurtă excursie în Bulgaria. S-a săvîrșit însă o mare greșeală: Cojocaru dă numele autorului, îl descrie, oferă cît mai multe amănunte de identificare, însă scrie "un domn cu cioc". Evident, cel care i-a dictat declarația îl cunoștea pe autor, însă nu îl mai văzuse de prin '84-'85, cînd purta cioc – revoluția l-a prins cu barbă completă, și de atunci nu a mai dat-o jos. La 3 august, în fața procurorului militar, Cojocaru retractează declarațiile anterioare și arată că de fapt pe 12 iunie nici măcar nu a fost în Piață! Nici el! Procurorul militar nu l-a întrebat cine și cum l-a convins să dea declarația din 18 iunie. Poate au mai fost și alte declarații asemănătoare, dar cele două de mai sus au fost singurele pe care autorul a reușit să le obțină în copii xerox.

Autorul nu a pățit nimic, dar Nica Leon, unul dintre cei mai importanți eroi ai Revoluției, în baza cîtorva declarații false, retractate ulterior, a stat nevinovat aproape 2 luni în arest. Nimeni nu a răspuns pentru asta.

Cineva (unul dintre cei mai bine informați oameni din țară la acel moment), i-a spus autorului că numele său se afla pe o listă întocmită de SRI cu cei care trebuie arestați.

În anii care au urmat, în mai multe rînduri, autorul a cerut unor miniștri ai justiției ori procurori generali să verifice cine a fost polițistul care l-a pus pe Cojocaru să dea declarația acuzatoare împotriva sa, în ce condiții și de ce. Nu a primit nici un răspuns. Nici Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a considerat că i s-a încălcat vreun drept.

În 1950, se mai întîmpla ca unii nevinovați să fie condamnați fără probe. În 1990 așa ceva nu mai era permis, așa că s-a trecut la falsificarea lor!

Ce motiv sau motive să fi avut noua putere „democrată" pentru a-l aresta pe singurul dizident din justiția de pînă în 1989, luptător în Revoluție? Pot fi găsite mai multe motive – poate că unul dintre acestea, poate că mai multe, sau poate că toate la un loc. Nu putem ști.

De sîmbătă 16 iunie, însoțit de un prieten cu mașină, autorul începe să bată Bucureștiul desfășurînd propria sa anchetă cu privire la ce se întîmplase în zilele precedente. Rezultatele investigațiilor sale apar consemnate în articole publicate în diferite săptămînale

Primul dintre acestea, „13-15 iunie în lumina adevărului", este publicat în nr. 23/1990 al săptămînalului „Deșteptarea".

În săptămînalul „Cuvîntul" nr. 9/1991, cu titlul dat de redacție „Ce s-ar mai putea adăuga la rapoartele 13-15 iunie", apare raportul redactat de autor în calitate de președinte al Asociației „Societatea pentru Adevăr". Apar multe amănunte inedite, necunoscute pînă atunci sau prea puțin cunoscute. La Facultatea de Drept, minerii (conduși de ofițerul M.Ap.N. Kuki Borislavski, cumnatul lui Petre Roman), nu l-au întrebat pe portar unde este sediul Ligii Studenților, ci unde este camera 110 – veniți din adîncul minelor, minerii știau la ce cameră este sediul Ligii Studenților! Și tot din adîncul minelor, luaseră cu ei și fotografiile opozanților regimului Iliescu pe care trebuiau să-i aresteze! La sediile Ligii Studenților și Asociației „21 Decembrie 1989", ortacii căutau listele cu membri – desigur că nu lor le erau necesare. Dan Iosif patrula supraveghiind activitățile minerilor într-un autoturism civil, care însă la verificare s-a constatat că aparținea M.Ap.M. S-a demontat și marea minciună susținută de „România Liberă", care se autovictimiza pretinzînd că minerii i-au devastat sediul; minerii nu i-au devastat sediul, întrucît nu au intrat în nici una dintre încăperile redacției! s-au plimbat pe culoarele pe care se afla redacția și au proclamat că ziarul este interzis să mai apară, după care au plecat – atît!

Al treilea articol, cu titlul "Scrisoare deschisă domnului Procuror General", a apărut în nr. 11/1991 al săptămînalului "Revanșa" și în el erau indicate numele unor reprezentanți ai puterii ce se impunea să fie cercetați pentru implicarea lor direct în incidentele violente din 13-15 iunie.

La începutul lunii iunie 1992, înainte de împlinirea a doi ani de la evenimente, autorul redactează un articol amplu, de 10 pagini, intitulat "La aniversară" pe care în dorința de a fi publicat într-un ziar de mare tiraj, îl prezintă lui Ilie Păunescu, redactorul șef de la "Dreptatea".

Ilie Păunescu citește cu atenție toate cele 10 pagini, după care spune:

- Există o problemă.

- Știu, este prea lung.

- Nu asta este problema. Îl facem serial. Problema este că aduceți acuzații foarte grave. Aveți probe?

- Bineînțeles.

- În regulă. Primul episod va apare chiar pe 13 iunie! - și pune articolul în sertarul biroului.

Trece 13 iunie, trece și 14, trece și 15, dar nu apare nimic. Autorul îl sună pe Ilie Păunescu întrebîndu-l de ce nu a fost publicat articolul. Nonșalant, acesta îi răspunde că nu mai știe unde l-a pus. Autorul a avut mare încredere într-un bătrîn țărănist, fost deținut politic. Pe atunci, încă nu se știa că mulți foști deținuți politici au găsit în timp avantaje în colaborarea cu securitatea. Ultima frază poate are, sau poate nu are legătură cu Ilie Păunescu.

PĂRĂSIREA VIEȚII POLITICE

În cadrul unei conferințe de presă ținută pe 18 ian 1995, autorul cere schimbarea lui Emil Constantinescu din fruntea CDR, motivat prin faptul că acesta nu are nici una dintre calitățile necesare viitorului președinte al României. În cadrul Convenției, autorul devine un „dușman al poporului”, iar democratul Emil Constantinescu îi cere lui Nicolae Cerveni să nu îl trimită niciodată pe acesta la ședințele CDR.

La începutul anului următor, an electoral, autorul aduce tot mai multe acuze CDR-ului care, deși din afară nu se vedea, devenise cu totul și cu totul altceva decît fusese în momentul înființării. Este din ce în ce mai hulit.

Ca să nu se creadă cumva că făcea jocul PDSR-ului, precizăm că el dorea retragerea din CDR și participarea la alegeri în cadrul unei coaliții formate împreună cu PAC, PL’93, UDC, PUD și alte cîteva partidulețe din CDR, sătule de aroganța și incompetența lui Emil Constantinescu, țărăniștilor și liberalilor.

Nu a reușit acest lucru – scurta perioadă din vara lui 1996 în care a avut loc probabil cea mai mare frecvență de trădări/zi, ar putea constitui ea însăși subiectul unei cărți.

Atunci, autorul a declarat la consiliul național al partidului în prezența presei “Nu-mi trădez țara pentru un loc în Parlament”. Nici un jurnalist nu a publicat această declarație, nici un jurnalist nu l-a întrebat ce vrea să spună, nici “Marius Tucă Show” nu l-a invitat să dezvolte. Om de cuvînt, omul nostru, dacă nu a reușit să scoată partidul din mlaștina CDR, în care neștiutorii își puneau toate speranțele, a refuzat candidatura pentru locul eligibil pe care îl avea și s-a retras din politică. Nici despre asta presa noastră, independentă și obiectivă, nu a scris nici un cuvînt.

Din păcate, după alegerile din 1996, și această previziune i s-a îndeplinit - țara a fost trădată de conducătorii ei. Dacă pînă în 1996 economia fusese furată de escrocii noștri români, ceea ce oferea în principiu șansa ca în viitor, cu o justiție curată, să recuperăm ce s-a furat, după 1996 guvernanții au lăsat ca țara să fie furată de străini, ceea ce devine imposibil de recuperat în lipsa unei revoluții adevărate.

Mai mult decît atît, sinistrul imbecil (din punct de vedere politic, evident) care se autointitula lider zonal, a semnat un tratat trădător de țară cu Ucraina prin care, fără să-și dea seama (întrucît diploma lui de absolvent de drept era o amintire de mult uitată și absolut nefolositioare - ca și a lui Victor Ponta, desigur) că prin acel nefericit tratat renunță în numele poporului român la orice drept al nostru asupra Basarabiei de sud, Bucovinei de Nord, Ținutului Herței și Insulei Șerpilor. Astăzi, acest trădător de țară primește de la poporul român, ca orice trădător de țară, drepturi și onoruri, vilă, gardă și bani. Intră la grămadă cu fostul rege Mihai, cu Ion Iliescu și, în curînd, și cu Traian Băsescu.

După doi ani, Constantinescu devenise subiect de bășcălie și de înjurături iar după 4 ani, CDR i-a determinat pe români sa-l revoteze pe Ion Iliescu președinte și să-l facă pe Adrian Năstase prim-ministru. Nimeni nu-și mai amintea că, mulți ani înainte, cineva îi atenționase – dar ei, l-au hulit.

ALTE INIȚIATIVE (MAI MULT EȘUATE)

Pe la sfîrșitul anilor ’90, autorul cărții, mult mai sănătos decît azi, avea mult mai multă energie și mult mai multă putere, așa că tot timpul avea inițiative. Din păcate însă, cînd autoritățile publice și partidele parlamentare își împărțeau timpul între propria îmbogățire și trădarea țării, liderii marilor centrale sindicale aveau de regulă dosare de informator iar societatea civilă era și ea împărțită, între Soros și multele servicii (și românești dar și străine), cu greu se putea face ceva.

1. Silviu Octavian Popescu

În anul 1997, este trimis în judecată Miron Cozma (nu pentru mineriada din iunie 1990, cea organizată cu sprijinul lui Petre Roman, ajuns în 1997 președintele Senatului, ci pentru cea din 1991, cînd Petre Roman a fost dat jos). Întîmplarea (hai să-i spunem așa) a făcut ca autorul cărții să ajungă avocatul din oficiu al lui Silviu Octavian Popescu, cel de-al doilea inculpat, fost ofițer MApN și membru fondator al CADA (motiv pentru care a fost trecut în rezervă), care se pusese în fruntea maselor de bucureșteni alăturate minerilor în dorința de a-i da jos pe Ion Iliescu și Petre Roman.

Cunoscîndu-l pe S. O. Popescu din primăvara anului 1990, autorul cărții și-a dorit sincer să îl apere cît mai bine – dar nu se putea. S. O. Popescu era plecat din țară, iar într-un mod complet absurd, conform legii române (art. 174 C.p.p.), reprezentarea inculpaților lipsă nu era admisă decît în cazul infracțiunilor pedepsite cu cel mult un an de închisoare – ori, subminarea puterii de stat se pedepsea cu pînă la 25 de ani! Conform legii, în acest caz avocatul nu avea voie să prezinte și să motiveze oral o cerere de probe (ci doar să o depună în

scris), nu avea voie să pună întrebări martorilor, nu avea voie să pună concluzii pe fond (doar să depună concluzii scrise), și, ca regulă, nu avea voie să deschidă gura.

Autorul sesizează Curtea Constituțională și, în paralel, își vede de treabă și în proces, depunînd în tăcere o cerere de probe. Instanța omite să se pronunțe pe cererea de probe (rețineți acest aspect, foarte important din punct de vedere procedural). În zilele bune, judecătorul îl lăsa și pe avocat să mai spună ceva. Astfel, acesta a putut să prezinte instanței teza apărării, invocînd principiul roman al legii celei mai importante: ”Salus patriae, lex suprema” (adică, ”Salvarea patriei este legea supremă”). Prin aceasta, avocatul susținea că acțiunea din septembrie 1991 a minerilor și a zecilor de mii de bucureșteni care s-au alăturat acestora, folosea salvării patriei, ceea ce presupunea înlăturarea lui Ion Iliescu și a lui Petre Roman. Poate că unii vor protesta: “Cum așa? Nedemocratic? Neconstituțional?”. Da, curat nedemocratic și curat neconstituțional. Ceaușescu a fost înlăturat democratic și constituțional? Măcar Ceaușescu crease o economie care, a reușit (este adevărat, cu mari sacrificii din partea poporului) să achite înainte de termen o datorie externă mare, redobîndindu-ne astfel independența financiară (ceea, după unii, ar fi atras uciderea sa ca semnal pentru alții care ar fi făcut la fel – doar Gaddafi nu a înțeles asta, așa că luptînd pentru independența Africii față de dolar, de FMI și de BM, a pățit la fel). Ion Iliescu și cei care l-au urmat nu au făcut altceva decît să distrugă această economie. Măcar Ceaușescu oferise tuturor o locuință la bloc (este adevărat, nu erau atîtea vile ca azi) și un loc de muncă, prost plătit, dar și prețurile erau mult mai mici. Ion Iliescu și cei care l-au urmat nu au făcut altceva decît să-i lase pe românii de rind fără case, fără slujbe. Pînă în 1989, unii îl înjurau pe Ceaușescu fiindcă nu găseau banane să le dea copiilor – azi, mulți nu au bani să le dea copiilor pîine, dar mai înjură pe cineva?

Tot în zilele bune, judecătorul, deși nu se pronunțase asupra cererii de probe, mai cita din oficiu unii dintre martorii trecuți în aceasta. În astfel de ocazii, îi acorda avocatului dreptul refuzat de lege de a pune întrebări. Martorii citați, persoane publice și în general revoluționari, au declarat cum s-au alăturat minerilor întrucît, pentru binele țării, Iliescu și Roman trebuiau dați jos.

La 2 dec. 1997 Curtea Constituțională se pronunță, cu o hotărîre de tot rîsul dar și de toată rușinea pentru membrii ei: art. 174 C.p.p., care interzicea avocatului să vorbească, nu încalcă dreptul constituțional la apărare! Mai pe scurt: “Lasă. E bine așa, S. O. Popescu să nu fie apărat!”

Lipsit de posibilitatea unei apărări eficiente, avocatul se retrage din dosar, retragere de care se ia act prin încheierea de ședință. Atenție, apărarea în acest caz, așa ciungă cum era, totuși era obligatorie astfel încît judecătorul trebuia să ceară un nou avocat din oficiu – ceea ce însă nu a făcut, iar S. O. Popescu este condamnat la 5 ani de închisoare fără să aibe avocat.

Autorul cărții convinge un coleg să obțină delegație din oficiu pentru declararea recursului, motivat prin faptul că instanța de fond a omis să se pronunțe asupra cererii de probe cît și prin faptul că inculpatul a fost judecat și condamnat fără să fie reprezentat de un avocat. Ambele motive conduceau obligatoriu la admiterea recursului, casarea hotărîrii și trimiterea cauzei spre rejudecare. Dar nu și la Curtea Supremă de Justiție a României, care l-a respins.

2. Bancruta frauduloasă

În toamna anului 1997, ministrul justiției Valeriu Stoica dezincriminează prin ordonanță de urgență bancruta frauduloasă! Mare tărăboi! Stoica se repliază, spune că a fost o greșeală și o va îndrepta reîncriminînd bancruta frauduloasă printr-o altă ordonanță de urgență. Greșeală? Pentru un jurist cu mintea brici ca a lui Valeriu Stoica, asta nu poate fi greșeală. Căutați altă explicație.

Dacă ordonanța de dezincriminare era votată de Parlament, toți autorii infracțiunilor de bancrută frauduloasă de pînă la reîncriminare scăpau de răspunderea penală. Soluția era alta, și anume ca Parlamentul să respingă articolul din ordonanță care dezincrimina. În acest sens, autorul trimite la cotidianul ”Adevărul” o scrisoare ca din partea unui simplu cetățean, cu numele incomplet, în care explică mecanismul la care ar trebui să apeleze aleșii. Fără a se face legătura cu autorul, al cărui nume, pe cînd făcea politică, era interzis în “România liberă” și ”Adevărul”, scrisoarea apare în numărul din 22 sept. Noi discuții, emisiuni televizate, etc. pînă cînd, într-adevăr, Parlamentul respinge dezincriminarea bancrutei frauduloase!

Ați spune că autorul a obținut un succes – da, însă doar de palmares. Pentru ca infractorii să meargă unde le era locul, mai trebuia ca cineva (și acela nu putea fi autorul) să ceară să se constate nulitatea dispoziției din OUG privind dezincriminarea – dar aceasta nu s-a cerut, astfel încît Valeriu Stoica putea dormi liniștit: era un om de onoare, care își respectase cuvîntul!

3. Acțiunea pentru Idealurile Revoluției

În 1998, autorul reunește un grup de 6 luptători în Revoluție, mai mulți dintre ei foști dizidenți, cu toții persoane publice (dar cu toții boicotați de presă), într-un grup care s-a intitulat “Acțiunea pentru Idealurile Revoluției”. În afara autorului (fost secretar general al PNL-CD), din grup mai făceau parte Nica Leon (președintele Partidului Liber Democrat), Claudiu Iordache (fost prim-vicepreședinte al FSN), Ion Gîtlan (președintele Uniunii Democrat Creștine – cînd treceți prin fața sălii Dalles spre Piața Romană, la capătul trotuarului este o cruce – acolo a căzut Mihai, fiul său, primul tînăr ucis pe 21 dec. 1989; opriți-vă cît să faceți semnul crucii, sau măcar făceți-l din mers), Nicu Stăncescu (fostul președinte al Partidului Unității Democratice) și Constantin Calancea (președintele Asociației „21 Decembrie 1989”). Acțiunile lor constau în a redacta scrisori pe care le trimiteau, după caz, la Senat, Camera Deputaților ori Guvern - și, desigur, în copie, și presei. Presa nu a publicat niciodată, nici una dintre aceste scrisori. În schimb, pe plan legislativ, unele au avut efecte. De pildă, după ce Camera Deputaților votase favorabil OG nr. 13/1998 care, contrar scopului urmărit, ducea în fapt la tergiversarea nejustificată a actului de justiție și OUG nr. 25/1998 prin care Romtelecom era scos de sub controlul Oficiului Concurenței, scrisoarea lor adresată Senatului a avut succes iar Senatul a respins ambele ordonanțe, trimițîndu-le la Cameră pentru o nouă dezbatere – în urma noilor dezbateri, și Camera Deputaților a respins, în mod definitiv, cele două ordonanțe ale guvernului. De asemenea, după ce Senatul votase „Legea Ticu”, cei 6 s-au adresat cu o scrisoare Camerei Deputaților, cerînd ca în aceasta să fie incluși în plus revoluționarii și avocații – autorul a văzut cu ochii lui cum în textul votat de Cameră erau trecuți și revoluționarii dar și avocații. În schimb, legea apărută în Monitorul

Oficial nu mai prevedea avocații. Poate au dispărut la mediere? Poate au dispărut în drum spre Monitorul Oficial? Nu putem ști și este cam greu să verificăm.

4. Legea pentru confiscarea averilor nejustificate

În anul 1996, este abrogată legea 18/1968 (binecunoscuta lege a „ilicitului"). Astfel, orice hoț, corupt, escroc, etc. dacă nu era prins asupra faptului, se putea bucura liniștit și ostentativ de roadele infracțiunilor săvîrșite. În toamna lui 2001 Constantin Calancea (mai sus-menționatul președinte al Asociației "21 Decembrie 1989") îi propune autorului să redacteze un proiect de lege care să permită confiscarea averilor dobîndite ilicit. Autorul este de acord și lucrează 3 săptămîni, după care scoate un proiect în care, pentru a preveni eludarea dispozițiilor legii, erau prevăzute multe infracțiuni.

În ziua de 19 nov. 2001, cei doi se duc și înregistrează proiectul de lege la PSD, PNL și PD (la PRM, proiectul a ajuns pe o altă filieră). În ce privește PUR (actualul PC), proiectul a fost predat în aceeași zi chiar în cadrul unei mese rotunde pe care partidul o organizase pe teme de luptă împotriva corupției. În scurt timp, autorul și Calancea sînt invitați de Dan Voiculescu la Palatul Parlamentului unde, în cadrul unei conferințe de presă (amplu prezentată în Observatorul de la "Antena 1") se anunța promisiunea PUR de a susține în Parlament proiectul de lege și încheierea unei înțelegeri între partid și asociație pentru discutarea proiectului în vederea depunerii la Parlament. Prima întîlnire era fixată chiar pentru ziua următoare, cînd însă PUR a motivat într-un fel necesitatea amînării. Și amînată de tot a fost – PUR nu a mai dat nici un semn de viață.

La începutul anului 2004, în preajma alegerilor locale, bucureștenii s-au trezit în cutiile poștale cu un fluturaș semnat de Dan Voiculescu în care, cu mînie proletară, erau încriminați cei care jefuiesc statul, privații sau cetățenii, însă nu există posibilitatea confiscării averilor nejustificate. În final, se anunța faptul că deputații PUR au depus la Parlament un proiect de lege în acest sens. Desigur, anunțul spera să aducă multe voturi, din partea celor sătui de hoțiile care secătuiau și bugetul statului, dar și pe ei. Devenit curios, autorul se duce la sediul PUR și își manifestă dorința de a vedea acest proiect de lege. I se arată și, mai mult decît atît, la cerere, i se dă și o copie. Întors acasă, autorul confruntă acest proiect cu proiectul său și constată că ceea ce depusese PUR la Camera Deputaților la data de 24 oct. 2002 era, în mare proporție, cuvînt cu cuvînt, proiectul său. Ceea ce nu se mai regăsea, era garanția imposibilității eludării legii, adică infracțiunile. Ceea ce vroia PUR era o lege știrbă, fără colții necesari aplicării ei. În orice caz, escroc rasat Dan Voiculescu! – rasat, fiindcă fură chiar și drepturi de proprietate intrelectuală!

Fără îndoială că în România au existat, în ultimul sfert de veac, mulți români cu dragoste de țară, cu inițiative și cu spirit de sacrificiu. Dar atîta timp cît mass-media, aflată de mult în mîinile mafiei, nu pomenește nimic despre ei și faptele lor, cum să se știe și să se strîngă, cum să afle despre ei românii și să-i ajute?

SPUSE AUTORULUI

În decursul timpului, mai multe persoane apropiate autorului i-au relatat o serie de fapte din categoria celor greu de crezut. Autorul crede aceste persoane, dar nu pretinde același lucru nimănui. Vă prezentăm cîteva din aceste relatări, iar fiecare să le aprecieze după cum consideră.

Un prieten al autorului, prieten care la începutul anilor ’90 avea strînse legături cu Ion Iliescu, povestește că în vara anului 1990, cînd Iliescu tocmai se instalase la Palatul Cotroceni, într-o bună zi intră în biroul său, neanunțați, niște bărbați necunoscuți. Unul dintre aceștia îi spune: „Domnule președinte, să știți că nu ați fost ales ca să faceți politica dvs., ci ca să faceți politica noastră.” După care necunoscuții pleacă. Șocat, Iliescu îl cheamă pe șeful dispozitivului de pază și îl întreabă cine au fost bărbații care tocmai au ieșit din biroul lui. Șeful dispozitivului se uită senin în ochii lui Iliescu și îi răspunde: „Domnule președinte, la dvs. nu a intrat nimeni.” Să înțeleagă fiecare ce vrea. Cert este că în anul următor Ion Iliescu a plecat în vizită în Israel, iar după încă un an a fost reales președinte. Asta, se pare, înseamnă că se hotărîse să facă politica cui trebuia.

În vara anului 1992, în curtea la PNT-CD era zarvă mare. Delegați de la Argeș și Prahova intraseră în greva foamei, protestînd împotriva trecerii în fruntea listelor pentru Camera Deputaților, în vederea apropiatelor alegeri, a unor informatori ai securității notorii pe plan local. În acel moment, Corneliu Coposu se afla la tratament în Germania. În ziua sorocită pentru întoarcere, pleacă spre aeroport să îl aducă pe Senior, Ticu Dumitrescu și Nadia Pascu, secretara CDR (ne permitem să dăm numele acestei distinse doamne, care i-a relatat autorului cele de mai jos, întrucît aceasta, Dumnezeu să o odihnească, nu mai este de mulți ani printre noi). Pe drumul de întoarcere, Nadia Pascu îi dă Seniorului să citească o informare cu privire la evenimentele petrecute în curtea partidului. Coposu o citește și spune: „Știu, dar nu pot să fac nimic.” Să înțeleagă fiecare ce vrea.

În toamna lui 2004, cînd „Dragă Stolo” încă era candidatul oficial al Alianței DA, un prieten al unui prieten al autorului are o treabă la Federația Comunităților Evreiești. Ajungînd în holul de la intrare, vede un tablou al lui ... Traian Băsescu! Intrigat, întreabă: „Dar de ce țineți aici tabloul ăstuia?” „Fiindcă este viitorul președinte al României!” „Bine, dar nici măcar nu candidează!” „Ba da, va candida și va cîștiga alegerile!” Să înțeleagă fiecare ce vrea.

Cu puțin timp înainte să moară, Ticu Dumitrescu pleacă însoțit de un ofițer MapN la Pitești, unde se aflau depozitate arhive ale securității, să caute dosarul lui Traian Băsescu. La ieșire, înconjurat de ziariștii care îl asaltau cu întrebările, Ticu Dumitrescu declară că Traian Băsescu nu are dosar la securitate. Ofițerul încremenește – tocmai ce văzuseră amîndoi dosarul lui Traian Băsescu! Să înțeleagă fiecare ce vrea.

În viața lui, autorul cărții s-a aflat în mijlocul multor evenimente, în cazul altora a fost martor de pe margine, altele i-au fost relatate. Desigur că, îmbătrînind, unele i-au dispărut din

memorie ori s-au estompat. Dar multe, nu le poate uita. Dacă Dumnezeu îi dă ani și putere, poate va apuca să aștearnă pe hîrtie toate amintirile care i-au rămas vii.

ROMÂNIA A PORNIT DE LA BUN ÎNCEPUT PE UN DRUM GREȘIT

Pe această temă, se poate scrie o întreagă bibliotecă – dar să lăsăm asta în grija altora, de pildă foștilor colegi ai familiei Ceaușescu, academicienii.

Statul de drept, visat de români, s-a dovedit o minciună încă din primele zile.

Justiția română s-a făcut de rîs încă din 25 dec. 1989, cînd i-a condamnat la moarte pe cei doi Ceaușești într-un dosar în care nu exista nici o probă! Dosarul conținea un rechizitoriu de o pagină scris de mînă, două ordonanțe de arestare, două mandate de arestare, copiile celor două adrese pentru desemnarea de avocați din oficiu și delegațiile celor doi avocați (Nicki Teodorescu și Costică Lucescu). Probe – nimic! Cînd Ceaușescu vorbea despre „agenturili", noi rîdeam ca proștii și îi doream moartea pentru cele 60.000 de victime din Timișoara. Fără nici o probă, Ceaușeștii erau condamnați la moarte și executați de îndată, fără a li se respecta termenul de 10 zile de recurs. Executarea lor imediată (dorită de Silviu Brucan) a fost motivată prin faptul că teroriștii atacau garnizoana din Tîrgoviște, pentru a elibera familia președințială. În ziarul "Libertatea" din 7 ian 1990, avocatul Nicki Teodorescu a declarat că în timp ce se aflau la Tîrgoviște nu s-a tras nici un foc de armă, iar Dan Voinea, procurorul din proces, întrebat de autorul cărții dacă în timpul procesului la Tîrgoviște s-a tras, a răspuns că da. "Cine a tras?" - "Trăgeau soldații după ciori!"

Mai este de mirare că la scurt timp Gică Popa s-a sinucis? Ce altceva putea să facă un judecător militar cu onoare văzînd că, în lipsa oricărei probe dar în baza unor imense minciuni, și-a condamnat la moarte nevinovat comandantul suprem, căruia îi jurase credință?

Pe 22 dec. 1989 CFSN emite Proclamația către țară, act cu valențe constituționale, întrucît desființa structuri de stat, pe care le înlocuia cu structuri noi, în rest completîndu-se cu dispozițiile rămase în vigoare din vechea Constituție. Printre altele, actul prevedea că noul președinte al României va fi ales pentru unul, cel mult două mandate, iar în cadrul atribuțiilor CFSN se prevedea că acesta poate acorda grațierea și poate comuta pedeapsa cu moartea. Pentru Ion Iliescu, noua Constituție avea valoarea unei cepe degerate. Imediat, CFSN, care putea acorda doar grațierea, nu și amnistia, emite decretul-lege de acordare a grațierii, dar și a amnistiei. Deși CFSN putea doar comuta pedeapsa cu moartea, Ion Iliescu abolește pedeapsa cu moartea.

Iar în 1996, cînd candida din nou la președenția țării și i s-a spus că a avut deja două mandate, Ion Iliescu a replicat senin că primul mandat l-a obținut înainte de votarea noii Constituții din 1991! Bătrînul Iliescu, ca bătrînii, deja uitase că în 1989 el semnase actul constituțional prin care se hotăra ca viitorul președinte să aibe unul, cel mult două mandate. El îl vroia pe al treilea, pe care l-a și obținut în 2000. Actul constituțional din 1989 nu a făcut doi bani.

Despre primul an de guvernare, doar atît:

- Petre Roman a redus săptămîna de lucru la 5 zile, fără nici un studiu de impact al efectelor acestei măsuri asupra economiei – ca urmare, a scăzut producția;

- Petre Roman a restituit pămîntul țăranilor, fără nici un studiu asupra apetenței țăranului român de a-l mai lucra – s-a dovedit că cei mai mulți țărani pierduseră acest apetit; terenurile restituite au devenit pîrloagă (iar ulterior au fost vîndute la prețuri de nimic străinilor); CAP-urile au fost desființate, utilajele au fost furate, clădirile au fost demolate iar cărămizile au fost furate și ele, ca și viețuitoarele din sectorul zootehnic; performantul sistem de irigații a fost abandonat iar componentele au fost, desigur, furate; IMA-urile au fost desființate și ele, iar tractoarele și celelalte mașini agricole au dispărut, nu se știe cum; în sfîrșit, IAS-urile, date în grija oamenilor lui Roman, au devenit falimentare fără ca nimeni să-și dea seama cum așa ceva a fost posibil, în ceea ce altădată se numea "grînarul Europei"; după toate acestea, în 1991, după ce distrusese în atît de scurt timp agricultura românească, Petre Roman declara cu mîndrie că a cîștigat pariul cu agricultura – nimeni nu știe însă cu cine pusese pariul și în ce consta acesta;

- întreprinderile de stat, la care salariații și pensionarii români deveniseră, în mod obligatoriu acționari, au fost renaționalizate de Petre Roman, astfel încît cei direct interesați nu mai aveau nici un cuvînt de spus – unitățile industriale de stat au căzut sub controlul AGA și CA, unde Roman și-a trimis oamenii lui, interesați doar de falimentarea acestora;

- iar în vara anului 1991, Petre Roman a ratat șansa istorică, poate ultima, de reunificare a Basarabiei cu România.

Într-un mod atît de bizar încît îți vine să te crucești, 3 foști prim-miniștri al căror loc firesc ar fi fost în închisoare (pe viață) și anume Petre Roman (fost FSN), Victor Ciorbea (fost PNȚ-CD) și Călin Popescu Tăriceanu (PNL) au fost trimiși în anul 2012 de PNL din nou în Parlament!

DESPRE DIZIDENȚI ȘI DESPRE DIZIDENȚII LUI PEȘTE

Se spune că România nu a avut un 1956 ca ungurii, nu a avut o primăvară pragheză, nu a avut o mișcarea sindicală de talia Solidarității poloneze. Este adevărat, a avut doar o revoluție cu peste o mie de români uciși, ceea ce alții nu au avut.

Se spune că nu am avut în țară dizidenți (prefer acest termen, care parcă sună mai bărbătesc decît varianta "disident") de talia celor din țările mai mult sau mai puțin vecine: Rusia, Polonia, Cehia. Este adevărat? Nu știm. Nu putem ști, întrucît presa de pînă în 1989 nu ne vorbea despre ei, iar presa de după 1989 nu ne prezintă decît pe aceași cîțiva pe care îi promova "Europa Liberă", postul de radio înființat în subordinea CIA.

Pagina "Disidenți români" din Wikipedia în limba română cuprinde 41 de poziții, iar cea în limba engleză mărește la 57 de poziții, transformînd mulți evrei, inclusiv foști demnitari bolșevici, în dizidenți. Deși anunță de la bun început că lista cuprinde oponenți ai regimului Ceaușescu, prima poziție este ocupată de "banda Ioanid", formată din cei 6 tîlhari

înarmați evrei (persoane importante în viața politică și publică a țării în acea perioadă) care în anul 1959 au jefuit furgonul Băncii Naționale! Cu o totală lipsă de profesionism, cele două liste Wikipedia amestecă în aceeași pe oală pe Toma Arnăuțoiu (comandantul grupului "Haiducii Muscelului") și pe Elisabeta Rizea, ambii din Nucșoara, care ar fi trebuit să aparțină categoriei "Luptători în munți", ori pe marele poet Radu Gyr, autorul textelor cîntecelor legionare, alături de foști nomenclaturiști ca Silviu Brucan (Saul Bruckner), Gheorghe Apostol (Aaron Gerschwin), Constantin Pîrvulescu, Grigore Răceanu (4 dintre semnatarii scrisorii "celor 6) și Karoly Kiraly (bănuit, în mod temeinic, de a fi agent sovietic), pe trădătorul evreu Mircea Răceanu (fiul adoptiv al lui Grigore) ori colegii săi, foștii ofițeri DIE dezertori Liviu Turcu și Constantin Răuță, pe conu' Alecu Paleologu – un om sclipitor, dar totuși este oarecum aberant să numești dizident un informator plătit al securității, pe poetul evreu Ezra Fleischer, stabilit din anul 1960 în Israel, ori poeta evreică la modă pe la mijlocul secolului trecut Nina Cassian (Renee Annie Cassian), stabilită peste ocean în 1985, pe Andrei Pleșu și Herta Muller. În listele cu disidenți "anticeaușiști" mai întîlnim 5 luptători de peste Prut (unul chiar de peste Nistru!) împotriva ocupației sovietice din Basarabia, vreo 30 de scriitori, vreo 10 comentatori la Europa Liberă și BBC (poate exista disidență pe stat de plată?), un muzician, un regizor de film, un antrenor de handbal și evreul Richard Wurmbrand (fost activist comunist, arestat de conaționalii săi după ce se dezisese de bolșevism și se convertise la creștinism, devenind predicator luteran), care a emigrat în SUA în anul 1965, anul în care Nicolae Ceaușescu ajungea la conducerea țării. Iată cum internetul deja deformează și falsifică istoria!

Lista americană a disidenților români reprezintă o batjocură la adresa disidenței din România. Dar cum, unde și cui să protestezi?

Interesant este faptul că în perioada 8-14 feb. 2014 pagina în limba română a fost modificată, pozițiile au fost reduse de la 41 la 37, Karoly Kiraly a dispărut iar "Scrisoarea celor 6", care ocupa o poziție proprie, a devenit subcategoria separată "Disidenți comuniști români" în care au fost mutați Apostol și Brucan, completată și cu ceilalți 4. Cu toate acestea, în finalul paginii se menționează că ultima modificare a fost efectuată la 2 aprilie 2013!

Între numele de pe liste întîlnim patrioți de mare valoare, dar care nu au fost disidenți, dar și alții care nu au fost nici disidenți, nici patrioți. Întîlnim tîlhari, trădători de țară, agenți ai serviciilor străine, turnători, oportuniști, și chiar și cîțiva disidenți. Greșeală ori intenția de a discredita disidența din România? Dar iată ce nume mai întîlnim pe cele două liste.

Laszlo Tokes, agentul serviciilor maghiare de informații, care au avut un rol deosebit de important în diversiunea care a condus la declanșarea mișcărilor din Timișoara, devenite o revoluție pe care participanții la ea o credeau în interesul României și poporului roman – dar nu ăsta era scopul urmărit de păpușari. Oricum, în Ungaria, la Balaton, s-a întîlnit generalul trădător Victor Atanase Stănculescu cu reprezentanții serviciilor de informații străine interesate în răsturnarea lui Ceaușescu.

Mircea Dinescu, omul ambasadei URSS. Cînd îl asculți, parcă îți vine să plîngi cum îl hărțuia securitatea fiind în permanență urmărit cînd se ducea la magazinul ambasadei sovietice să cumpere cele necesare traiului, ca de pildă icre negre și vodcă rusească.

Ana Blandiana, cunoscută nu numai prin poeziile despre poporul vegetal și motanul Arpagic, ci și prin strînsa legătură cu demnitarul septuagenar Gogu Rădulescu (de altfel, un adevărat Mecena pentru tinerii oameni de artă și cultură). Această legătură a ajutat-o să nu suporte nici o consecință în urma publicării poeziilor sale, consecințele suportîndu-le Stelică Moțiu, redactorul șef de la "Viața studențească" și "Amfiteatru", care a fost dat afară. Un gest puțin elegant l-a făcut Ana Blandiana la începutul anului 1990 cînd, după arestarea lui Gogu Rădulescu, l-a rugat pe avocatul Niculae Cerveni să-i recupereze din casa demnitarului toate volumele de poezii pe care i le oferise sau, dacă asta nu se poate, măcar pagina de gardă, pe care se aflau dedicațiile. În rest, să nu uităm (iar cine nu știa, să afle măcar acum), că Ana Blandiana ne-a potcovit cu Emil Constantinescu și cu Victor Ciorbea. La grămadă cu Ana Blandiana, pe lista dizidenților români a intrat, nu se știe de ce, și scriitorul Romulus Rusan, soțul acesteia.

Petre Mihai Băcanu a fost condamnat pentru speculă cu autoturisme. Toată lumea știe însă că arestarea lui a avut la bază aderarea la grupul Anton Uncu-Mihai Creangă-Ștefan Niculescu Maier-Alexandru Chivoiu, care pregăteau editarea unui ziar clandestin. Bizar! Cei cercetați pentru infracțiuni de natură politică, nu apar printre dizidenți, în timp ce Băcanu, condamnat pentru speculă, este dizident! Un fost ofițer de securitate declara că înainte de a adera la grupul de mai sus, Băcanu era deja supravegheat ca agent al serviciilor secrete sovietice (spunea era unul dintre cei 2-3 directori de ziare agenți străini, cum declara Adrian Severin pe la sfîrșitul anilor '90 – ceilalți 1-2 erau defunctul Dumitru Tinu și un actual parlamentar). Același fost ofițer de securitate mai spunea că după Revoluției, Băcanu a schimbat serviciul străin pe care îl servise cu un altul. Dacă în primii anii după revoluție mulți au crezut că "România liberă" era crucișătorul luptei împotriva lui Ion Iliescu și FSN (apoi FDSN), s-au înșelat – reprezenta doar interesele altora.

Un alt lucru uimitor: Băcanu, care s-a alăturat unui grup arestat înainte de a scoate ziarul clandestin pe care îl pregătea, este declarat singurul dizident din presă. În schimb, despre grupul condus de tipograful-zețar Valentin Hurduc, care în casa sa din Otopeni a redactat și tipărit între aprilie 1988-dec.1989 publicația clandestină „Luneta" și nenumărate manifeste, în Wikipedia nu se menționează nimic, nici măcar ca personaj colectiv!

Gheorghe (Babu) Ursu. Indiscutabil, Gheorghe Ursu a fost o victimă, și chiar din mai multe puncte de vedere, dar nu un dizident. Haideți să îi revedem pe scurt adevărata biografie. Evreu născut în anul 1926 în Soroca, se stabilește după răpirea Basarabiei la Galați și se integrează în mișcarea comunistă, urcînd rapid treptele ierarhice în cadrul UTM. Aceasta pînă cînd Gheorghe Gheorghiu Dej decide eliminarea evreilor din structurile de conducere de toate felurile. Din acel moment, se concentrează asupra activității profesionale, dar și colaborării cu securitatea - colaborare care îi oferea posibilitatea multor deplasări în interes de serviciu în străinătate. La un moment dat, din motive cel puțin oficial necunoscute, renunță din proprie inițiativă la această colaborare. Securitatea nu putea suporta o astfel de ofensă – trădătorul trebuia pedepsit, iar pedeapsa să fie și o atenționare pentru cei care ar avea idei asemănătoare (cu cîțiva ani înainte se mai întîmplase un caz similar: un portar de la Hotelul Intercontinental renunțase la colaborare – securitatea a trimis miliția să-i facă o percheziție acasă, i s-au găsit o mulțime de pixuri, brichete, brelocuri, etc. primite în semn de mulțumire de la clienții străini așa că a fost trimis în judecată pentru primire de foloase necuvenite!). În cazul lui Babu Ursu,

se pare (spunem că se pare întrucît mai este și o altă variantă) s-a apelat la serviciile unei prea-cinstite turnătoare, colegă cu Ursu la ISLGC. Om foarte inteligent și foarte cult, Ursu avea o serie de caiete în care acesta își consemna părerile asupra unor filme ori cărți, asupra unor teme din sport, etc., dar și propriile sale opinii asupra unor realități politice. Într-o zi, rămînînd după program, colega i-a cotrobăit prin birou, a găsit caietele și a informat. După tipicul de mai sus, securitatea a trimis miliția să-i percheziționeze locuința. Miliția a găsit cîteva monede divizionare străine pe care Ursu le primise rest în deplasările sale din străinătate – o sumă derizorie, care nu justifica nu numai arestarea, dar nici măcar trimiterea în judecată (o sumă pentru care, în mod normal, s-ar fi aplicat o amendă administrativă în baza art. 18 indice 1 din codul penal). Totuși, a fost arestat și încarcerat, nu la secția de cartier, ci în arestul IGM – unde a și murit. Cauza decesului a fost declarată o complicație medicală. După 1990, la insistențele repetate, obsesive chiar (dar de apreciat) ale fiului său, s-a recunoscut adevărul: Babu Ursu a fost ucis. Au fost trimiși în judecată criminalul, Marian Clită, și coloneii de miliție Tudor Stănică (șeful direcției cercetări penale) și Mihai Creangă (șeful arestului), care i-ar fi ordonat să comită crima. Au fost cu toții condamnați, apoi Clită a fost eliberat condiționat și a plecat în Suedia unde a mai ucis o femeie, iar coloneii au fost eliberați din motive medicale. Autorul avea însă o mare nedumerire: ce motiv putea avea Tudor Stănică (pe care îl cunoștea) să ordone uciderea lui Babu Ursu? Nici măcar securitatea nu avea motiv, arestarea și preconizata sa condamnare erau suficiente atît ca pedeapsă pentru "dezertare", cît și ca atenționare pentru alții. Autorul a aflat un alt adevăr. Nimeni nu a ordonat uciderea lui Babu Ursu! Acesta a fost încă o dată victimă, victima unei brute cu porniri anti-semite. Avînd priciul deasupra celui al lui Clită, cînd a coborît, Ursu a primit de la acesta o lovitură extrem de dură cu bocancul în abdomen, lovitură de la care i s-a tras moartea. Apoi, actele medicale de consemnare a decesului au fost falsificate. De ce acest circ juridic? – se pare că pentru a da satisfacție familiei, dar și comunității evreiești. De ce au acceptat cei doi colonei? Poate li s-a spus că în caz contrar se pot găsi alte cazuri, de data asta adevărate, și oricum, li s-a promis o eliberare rapidă. Din păcate, autorul nu a reușit să îi mai întîlnească pentru a-i întreba. Interesant este faptul că procurorul Ilie Picioruș, cel care l-a arestat pe Babu Ursu, după revoluție a ajuns șeful cadrelor din Procuratura Generală iar procurorul șef al sectorul 6, Alexandru Țuculeanu, cel care a aprobat arestarea, a ajuns procuror general adjunct - nimeni nu i-a întrebat de ce a fost arestat Babu Ursu într-un dosar în care nu se impunea în nici un fel arestarea.

Gheorghe Calciu Dumitreasa – despre părintele Calciu, probabil că azi doar bunul Dumnezeu mai știe adevărul. Oprea Niță, fostul președinte al Partidului Național Democrat Creștin (Dumnezeu să-l odihnească!), deținut în lagărul de la Pitești pe timpul "reeducării", cînd auzea de Calciu Dumitreasa lua foc: "Păi domnule, știi cine a fost ăsta? A fost un criminal, domnule! A fost mina dreaptă a lui Țurcanu! A ucis oameni cu mîna lui! Cînd au fost arestați Țurcanu și ceilalți, pe el l-a salvat securitatea, a fost singurul care a scăpat! Iustin (n.n.: părintele stareț Iustin Pîrvu, Dumnezeu să-l odihnească și pe acesta!) l-a iertat, dar eu nu pot să-l iert!". În 1979, la peste trei decenii de la prima arestare (1948), părintele Calciu a fost din nou arestat și condamnat. De aceea, mai bine să spunem că doar Dumnezeu știe adevărul asupra sa.

Dacă aceștia ar reprezenta disidenții României, ar fi vai de mama ei de țară! Noroc cu puținii alți de pe listă, dar mai ales cu mulții necunoscuți, care nu sînt pe listă.

Doina Cornea – o doamnă admirabilă, cu o energie și un curaj pe care iată, puțini bărbați români le-au dovedit. A fost prigonită, a fost persecutată, a suferit. A avut însă o mare șansă, care a impus o anumită limită represiunii – fiica sa, Ariadna Combes, stabilită la Paris, era soția unui politician francez.

Paul Goma – da, un dizident adevărat. Tot respectul pentru acest om minunat, mînat în tot ce face de un patriotism visceral (o fi potrivită expresia?). În principiu, dizidența presupune să desfășori această activitate în țara ta, nu să vorbești în fața Congresului SUA ori la microfonul unui post străin de radio, etc. Paul Goma este singura excepție de la această regulă, fiind nevoit să-și desfășoare activitatea, și înainte de 1989 dar și după, în străinătate. Și tot despre Goma: în 1977, cînd conducerea Uniunii Scriitorilor l-a exclus din Uniune, din conducere făceau parte și "dizidenții" Ana Blandiana și Ștefan Augustin Doinaș.

Aceleași cuvinte de mare respect și despre Petre Țuțea – dar, poate fi acesta numit dizident? Dizidența presupune acțiune, nu colocvii în sufragerie.

Radu Filipescu – da, un dizident adevărat. De numele și renumele căruia, din păcate, după Revoluție, s-au folosit și se mai folosesc mulți, inclusiv dușmani ai țării. Nu știu dacă în țările ex-socialiste, care se laudă cu o dizidență superioară nouă, a existat un Radu Filipescu, dacă cineva a făcut ce a făcut Radu. A fost arestat și condamnat de două ori, plimbat prin cele mai crunte penitenciare, a fost bătut cu sălbăticie. Poate că marea lui șansă a fost să fie nepotul lui Petru Groza – poate că asta l-a ajutat să scape cu viață.

Vasile Paraschiv – da, un dizident adevărat. Dar cîți au scris despre el? Cîți au băgat în seamă făptura plăpîndă, timidă, cu un permanent zîmbet blînd și trist? Făptura timidă, aproape smerită s-ar putea spune, care, invitat în anul 2008 de Traian Băsescu la Palatul Cotroceni pentru a primi "Steaua României" (pe care o merita infinit mai mult decît Laszlo Tokes sau Elie Wiesel, dușmani ai țării), a mulțumit, dar a declarat că nu poate primi nimic de la Traian Băsescu. Tot zîmbind blînd și trist, a părăsit sala și Palatul Cotroceni. Apoi, a părăsit și lumea aceasta. Dumnezeu să-l odihnească! În noile manuale de istorie din anii '90, în loc de Andreea Esca, Ion Cristoiu și Cristian Tudor Popescu, era mult mai potrivit să se scrie despre Radu Filipescu și Vasile Paraschiv, care au făcut istorie și care chiar înseamnă istorie.

Dar cîți ați citit scrisorile deschise adresate de Nica Leon lui Nicolae Ceaușescu și publicate în presa străină înainte de Revoluție? Probabil nici unul, întrucît presa "independentă" de după 1989 nu s-a obosit să le publice și în România. Acel Nica Leon care în sediul deja fostului CC al PCR cerea arestarea lui Ion Iliescu, iar Ion Iliescu cerea arestarea sa. Desigur, Ion Iliescu a avut cîștig de cauză astfel încît pe 23 dec. revoluționarul Nica Leon a fost arestat ca ... terorist! Noua putere deja își arăta ura față de dizidenți. Același Nica Leon, arestat de minerii care pe 14 iunie îl așteptau la poarta partidului său. Același Nica Leon, care încercînd să practice agricultura, s-a trezit că cei cu care contractase vînzarea recoltei, s-au dus și au recoltat-o ei personal fără să-l anunțe (adică au furat-o) după care au refuzat să o plătească – poliția și parchetul îi comunicau, zîmbind, că nu este faptă penală, ci un litigiu de natură comercială; utilajele îi erau furate din fermă, dar poliția și parchetul îi explicau zîmbind că autorii nu au putut fi identificați; nici măcar cînd i-a condus pe polițiști la domiciliul hoților, unde se afla prada, asta nu a folosit la nimic! Același Nica Leon, al cărui partid a fost evacuat în martie 2001 în baza unei hotărîri judecătorești pronunțate în recurs cu citarea unui

alt partid! Același Nica Leon care a încercat să îndrepte pe cont propriu abuzurile statului, solicitînd justiției să anuleze unele dintre privatizările frauduloase (în primul rind ALRO Slatina) – dar ce poți face într-o țară în care singurul lucru care merge bine este corupția generalizată, în orice domeniu, la orice nivel?

Sau cîți cunoașteți discursurile ori luările de poziție oficiale avute timp de 17 ani înainte de revoluție de autorul cărții, prin care critica sugrumarea democrației, corupția la nivel înalt, raportările fictive din agricultură, demolările ilegale și atîtea altele? Cîți cunoașteți studiile sale (de asemenea oficiale) despre actele normative anticonstituționale sau despre interpretările abuzive ale codului penal și codului de procedură penală? Nu le cunoașteți, fiindcă s-a refuzat să se scrie despre acestea. Cînd la sfîrșitul lui decembrie 1989 focurile de armă au încetat (întrucît, ne anunțase radio-televiziunea, dînd ascultare ultimatumului, teroriștii se predaseră), autorul s-a dus la redacția Revistei Române de Drept propunînd publicarea studiilor sale. Șobolanul cu care a stat de vorbă (aceasta era impresia pe care i-a lăsat-o, o figură ascuțită, ca de șobolan, cu ochii învărtindu-se în toate părțile în spatele unor lentile groase, dar evitînd să privească interlocutorul) i-a răspuns: ”Nu mai este cazul, noua putere va îndrepta toate abuzurile”. ”Da, - a continuat autorul – dar este bine să știe că nu toți juriștii au tăcut din gură”. Șobolanul, descumpănit, a spus ”Bine, lăsați-le aici”. Autorul le-a predat – evident, degeaba.

Sau de Ion Puiu, de Nicu Stăncescu, de Ionel Cană, de Dumitru Iuga și de atîția alții, de ce nu se vorbește? Paradoxal, în pagina germană a dizidenților din lume îl întîlnim pe Dumitru Iuga, dar în pagina româna, nu!

Categoric, România a avut mulți dizidenți. Dar cum să îi puteți cunoaște? Nu sînteți lăsați.

Doi români, pentru a atrage atenția asupra a ceea ce se întîmplă în România, au dat jertfa supremă: Liviu Cornel Babeș, în 1989, în ultimul an al lui Ceaușescu (cîți au mai făcut asta în altă țară din Europa de est?) și actorul revoluționar Călin Alexandru Nemeș, în 1993, în primii ani de domnie ai lui Iliescu. Cîți știți ceva despre jertfa lor? “Ce fel de țară este asta în care despre sacrificiul lui Călin Nemeș nu știe nimeni, cum se știe totul despre o Mihaela Rădulescu?” – se întreba în scris, acum mai bine de 10 ani, Claudiu Iordache. Avea perfectă dreptate. Cu așa o presă, nu puteți avea habar despre eroii actuali ai neamului.

PENTRU AUTOR, ÎN ROMÂNIA NU POATE EXISTA DREPTATE

După ce ani de zile s-a luptat să obțină dreptatea pentru alții, autorul a fost nevoit la un moment dat să facă acest lucru pentru el însuși și pentru familia lui. Nu și-ar fi imaginat niciodată că acest lucru poate fi atît de greu, iar cîteodată chiar imposibil! Nu și-ar fi imaginat niciodată că atîția colegi ai lui, unii chiar considerați prieteni, sînt în stare să îl urască atît de mult, fiindcă era permanent împotriva puterii! Și asta nu dintr-o încăpățînare prostească, ci fiindcă în România s-a schimbat permanent o putere putredă cu o altă putere putredă. Iar

majoritatea magistraților, apolitici de felul lor, îi iubeau rînd pe rînd, pe toți cei ajunși la putere.

Lucrînd de zeci de ani în domeniu, autorul nu își permitea să depună o plîngere penală neîntemeiată sau neprobată - și totuși, toate au fost închise, inclusiv cînd prin adrese intermediare i se comunica confirmarea săvîrșirii faptei reclamate! Nu-și permitea să depună o acțiune civilă fără să aibe dreptate și fără posibilitatea de a o dovedi. Și totuși, încălcînd toate legile aplicabile și toate normele de procedură, instanțele judecătorești ori îi respingeau acțiunile, ori, după mulți ani de judecată, îi acordau despăgubiri derizorii.

Nu are rost să vi se răpească timpul cu aride comentarii juridice, dar unele situații nici nu necesită comentarii.

În 1987, autorului îi este demolată fără decret de expropriere vila construită în perioada interbelică de bunicii săi. În 1992 dă în judecată Primăria Capitalei și ICRAL Vitan, solicitînd despăgubirile cuvenite. De menționat că nu a dat mita devenită tradițională nici funcționarilor pîrîților și nici judecătorilor, astfel încît dovezile de citare dispăreau de la dosar, dosarul era plimbat de la o instanță la alta, era amînat nejustificat, etc. În 2002 primește despăgubirea echivalentă cu cca. 20.000 $ pentru o vilă cu 3 nivele și 170 m.p. de teren pe actualul bd. Unirii! Între timp, în 1998, supărările produse de justiție i-au cauzat mamei autorului unui grav atac cerebral, în urma căruia s-a stins din viață. Pe parcurs, în anul 2000, autorul sesizează CEDO cu privire la durata nejustificată a procesului, sesizare completată ulterior cu criticarea cuantumului despăgubirii acordate. În 2009, CEDO îi dă dreptate (singurul astfel de caz din 7 cele sesizări trimise) și primește o despăgubire rezonabilă. 17 ani de procese ca să primească despăgubirea pentru un imobil a cărui demolare ilegală nu o contesta nimeni! Din păcate, părinții lui nu au avut răbdare să aștepte această zi.

Alt furt și alte întîrzieri, legate de alte despăgubiri. Familia reclamantului mai trebuia despăgubită și pentru fostele proprietăți pierdute în 1940 în Cadrilater. Conform legii, hotărîrea de acordare a despăgubirilor trebuia emisă în termen de cel mult 6 luni de la data depunerii dosarului (27 iulie 1998). Cele 6 luni s-au transformat în 7 ani, la care se mai adaugă 2 ani pînă la plata integrală. Cum s-au calculat despăgubirile? Pentru un teren de casă situat pe malul Mării Negre în Balcic, s-a luat în calcul valoarea de teren agricol! Pentru un teren din Bazargic, nu i s-a dat nimic! – s-a pretins că în evidențele lor terenul nu figura în proprietatea bunicului autorului. Întrucît autorul depusese actele de proprietate și declarația pe proprie răspundere din sept. 1940 a bunicului care își asuma această proprietate, a întrebat Guvernul cine figurează proprietar la acea adresa conform evidențelor lor, dar nu a primit nici un răspuns. Au mai fost multe nereguli legate de modul de stabilire a despăgubirilor, dar nu are rost să pierdem timpul. Contestația a fost respinsă, recursul la fel, sesizarea la CEDO la fel.

Președinții țării se schimbau, guvernele la fel, dar justiția rămînea aceeași întrucît și reclamatul era același, și trebuia pedepsit.

În anul 2002, ducîndu-se să-și vadă tatăl încă în viață, autorul îl găsește plîngînd. Un bătrîn de 80 de ani plîngea! Statul, în loc să-i plătească despăgubirile cuvenite, îi FURASE din bancă aproape 50 de milioane de lei! Banii pe care nu îi datora! Autorul formulează

plîngere penală. Fiscul nu se apără pe fond, fiindcă nu se putea apăra – nu exista datorie. În schimb, încearcă să acopere viciile de formă - și vin cu două falsuri: cu o somație de plată și cu o dovadă de comunicare. Doar că dovada de comunicare purta o dată cu cîteva zile înainte de data purtată de somației! Adică, se comunicase o somație încă neemisă! Cu toate acestea, ați ghicit, parchetul a dat NUP, instanțele au respins căile de atac, iar CEDO la fel.

Au fost multe, foarte multe procesele în care autorul s-a lovit de astfel de atitudini ale parchetelor și instanțelor de judecată. Cum puteți caracteriza acești oameni plătiți foarte bine să facă dreptate, decît mafioți?

Azi, autorul, în urma unui proces intentat acum 7 ani, mai are de încasat de la guvern o sumă modestă. Dar guvernul Ponta nici pe aceasta nu vrea să i-o plătească, așa încît a formulat contestație la executare. Contestația a fost respinsă în octombrie anul trecut, dar hotărîrea nu a fost redactată nici pînă în prezent, astfel încît executarea este suspendată.

Astfel, se constată că dacă îți iubești țara, binemeriți de la aceasta următoarele:

- se încearcă arestarea ta în baza unor probe false;
- ți se evacuează ilegal biroul de avocatură și rămîi fără venituri;
- pierzi aproape toate procesele;
- despăgubirile ți se plătesc cu mare întîrziere și incomplet;
- statul îți fură banii din bancă;
- părinții îți mor, petrecîndu-și ultimii ani de viață în lacrimi, și tu îți strîngi neputincios pumnii;
- ești ponegrit în media;
- îți este ruinată sănătatea și devii un paria;
- îți este tăiat contactul cu lumea – rămîi fără telefon, fără net, fără TV.

Și multe altele, atît înainte de 1989 cît și, chiar mai multe, după 1990, pe care doar autorul le știe. Aceasta însă să nu vă descurajeze dacă vreți să vă apărați țara: în cele mai grele momente, cînd dușmanii cred că au reușit să vă zdrobească, vă ajută Dumnezeu. Autorul știe cel mai bine acest lucru fiindcă l-a trăit personal, și nu o singură dată - nu degeaba în prefața cărții lui este menționat citatul din Sfînta Scriptură care spune “Luptă-te pînă la moarte pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine”.

FINAL

Trăiți de un sfert de veac sub imperiul celor mai crunte minciuni. Începînd cu revoluția. Trădătorii de dinainte de ’89 ai țării, astăzi sînt numiți eroi; agenții străini, astăzi sînt numiți dizidenți. Pacepa, Turcu și Răceanu, de pildă, sînt numiți eroi fiindcă ei nu ar fi trădat România, ci l-ar fi trădat pe Ceaușescu – ba au trădat România, impactul trădării în cazul lui Pacepa fiind devastator pentru serviciul nostru de spionaj, care nu era al lui Ceaușescu, ci al României. Dar eroii și dizidenții adevărați, nu sunt pomeniți de nimeni. Dacă îi lauzi pe unii dintre adevărații eroi ai neamului, care nu sînt pe placul Sionului, ordonanța lui

Adrian Năstase te trimite în închisoare. Asta, deşi în ţările "surori" ale României, SUA şi Israel, criminalii de război şi teroriştii sînt declaraţi eroi naţionali. Ba, mai mult, în Israel, masacrul biblic săvîrşit de evrei împotriva a zeci de mii de perşi nevinovaţi, este o sărbătoare a bucuriei (Purimul)! Şi nimeni nu zice nimic!

Vi se spune că trăiţi în democraţie. Ce democraţie este asta în care locul trei ajunge în Parlament în detrimentul celui care a cîştigat de fapt alegerile? Ce democraţie este asta în care un candidat care, teoretic, iubit de alegători, poate să obţină toate voturile din circumscripţia sa electorală, dar nu intră în Parlament întrucît partidul său nu a depăşit la nivel naţional pragul electoral? Ce democraţie este aceasta în care cei care s-au prezentat la referendumul din 22 nov. 2009 au votat cu o majoritate zdrobitoare pentru un parlament unicameral cu 300 de parlamentari, dar Parlamentului nu i-a păsat (ba, mai mult decît atît, noul parlament are cu cca. 20 % mai mulţi parlamentari decît precedentul, fiind aproape dublu decît cel pe care l-a vrut poporul)? Ce democraţie este asta în care, pentru a candida la orice fel de alegeri, la orice fel de nivel, îţi trebuie o mică avere, sau, depinde de nivel, o mare avere. Şi atunci, ori ai o mare avere, pe care în România nu puteai să o cîştigi cinstit, şi te duci în Parlament ca să-ţi recuperezi cheltuielile şi să-ţi înzeceşti averea, ori nu îi ai, şi atunci te sponsorizează un mafiot pentru ca, ajuns în Parlament, să ajungi sluga sponsorului şi a acoliţilor lui. Păi dacă lui I G. Duca îi trecea prin cap să dea o astfel de lege şi să organizeze alegerile ca cele de azi, cu taxă de participare, nici nu mai trebuia să ucidă şi să aresteze legionarii, să le incendieze sediile – săraci fiind, legionarii n-ar mai fi putut candida, şi în plus poate că şi Duca scăpa cu viaţă (oricum, avea şi alte bube mari). Şi ce fel de democraţie este asta, în care minoritarii au mai multe drepturi decît majoritarii, iar adesea votul grupului minorităţilor naţionale (care la alegeri, toţi împreună, nu au adunat voturi suficiente nici cît era necesar pentru un loc de deputat), a condus la respingerea unor moţiuni de cenzură împotriva guvernelor trădătoare şi corupte?

Şi unii ar putea chiar întreba ce democraţie este aceasta, în care nişte escroci cîştigă alegerile în baza unor promisiuni în care nu au crezut niciodată, iar a doua zi după ce au ajuns la guvernare fac exact contrariul celor promise şi se pun pe furat şi pe trădat ţara? Oare nu ar fi normal ca astfel de alegeri să fie anulate, ca orice alte alegeri dovedite frauduloase? Dar asta nu se întîmplă nicăieri în lume. În pofida sensului său, definiţia şi limitele democraţiei (puterea poporului) sînt întotdeauna stabilite de cei aflaţi la putere, nu de popor.

Noii trădători de ţară ajung preşedinţi ai ţării sau prim miniştri. Alţi trădători, alături de corupţi, ajung miniştri sau parlamentari. Candidaţii la preşedenţia României, înainte de alegeri, au ajuns să se ducă la Ierusalim pentru a primi firmanul ce va fi confirmat de alegeri. La sfîrşit de mandat, se duc din nou la Ierusalim să prezinte darea de seamă şi să afle dacă vor primi un nou firman. Priviţi şi socotiţi, în raport de sfîrşitul mandatului şi de următoarele alegeri, vizitele la Ierusalim ale preşedinţilor şi celorlalţi candidaţi importanţi: Ion Iliescu (1991 şi 2004), Emil Constantinescu (2000), Adrian Năstase (multe!, multe!), Mircea Geoană (şi el multe, dar cea mai importantă din punct de vedere electoral, în nov. 2008), Traian Băsescu (2009). Lui Crin Antonescu, doar zăpada neobişnuită căzută la Ierusalim în dec. 2013, care a perturbat traficul, i-a anulat vizita programată aici. Dacă vreţi să fiţi buni români, ascultaţi un sfat şi nu-i votaţi niciodată pe cei care se duc să primească poruncile de la Ierusalim sau Washington (aici intră şi Victor Ponta) – aceştia nu vor binele României.

Guvernul se străduie din răsputeri să ofere străinilor la prețuri mai mult decît promoționale (cîteodată chiar gratis) tot ce a mai rămas profitabil în țara asta; să sprijine pe banii românilor companiile farmaceutice străine, băncile străine și societățile străine de asigurări, companiile străine petroliere, producătorii străini de automobile, furnizorii străini de utilități – toate sînt străine, fiindcă le-au fost cedate; și se mai zbate să ia din buzunarul românilor și ultimul leu.

Parlamentul are ca rol emiterea legilor împotriva României, împotriva economiei naționale și împotriva românilor. Aceste legi au două cauze, diferite. Prima, nu poate fi pusă în discuție, întrucît ordinul se execută, nu se discută – este ordin de la Ierusalim, Bruxelles sau Washington. A doua însă, necesită negocieri ample și complexe. Iată cum: unui parlamentar trimis în forul legislativ de un grup mafiot implicat să zicem în domeniul agriculturii, i se cere să promoveze și să fie votată o lege în interesul grupului – dar legea este împotriva intereselor economiei României. Atunci, parlamentarul și colegii săi reprezentînd interesele aceluiași grup mafiot, negociază cu parlamentarii reprezentînd interesele (să zicem) mafiei din industria farmaceutică și sănătate, căzînd de acord să se susțină reciproc. Un alt grup de parlamentari din toate partidele, reprezintă marii tunari, marii șpăgari, marii escroci – iar aceștia vor amnistie. Se discută și cu UDMR, care susține orice proiect de lege, dacă în schimb este susținută o lege antiromânească. Cînd se strîng, să zicem, 8 astfel de grupuri de interese, care asigură majoritatea în Parlament (grupul minorităților naționale oricum votează pentru), atunci, într-o singură zi, prin cvasi-consens parlamentar, apar 8 noi legi împotriva României, împotriva economiei naționale, împotriva poporului român. Și pentru asta, voi îi plătiți!

Toți patrioții au fost înlăturați din viața politică a României – mai sînt cîțiva, bătrîni inofensivi, ținuți la geam, ca să aducă poștașul pensia familiei.

Avem o clasă politică trădătoare - și nici un iubitor de țară nu mai poate pătrunde în ea. Totul, se hotărăște în afara țării: cine va fi președinte, cine va fi prim-ministru, cine are acces în sfera politicului.

Serviciile secrete deja lucrează în interesul altor puteri, care urmăresc distrugerea României.

Judecătorii și procurorii, dacă nu este cazul să asculte un ordin al celor de la putere și au independență, atunci sînt de regulă niște simpli samsari de dreptate. CSM-ul? În două rînduri autorul cărții a sesizat CSM-ul cu privire la abuzuri, chiar cu tentă penală, ale unor judecători – răspunsurile primite confirmă vechea zicală românească „corb la corb nu-și scoate ochii”; mafioții din justiție sînt apărați de mafioții din CSM.

Vameșii, s-au înregistrat de mult în Asociația “Vameși fără frontiere”.

Cei mai mari dușmani ai României, sînt declarați în mod oficial cei mai buni prieteni ai săi. Prietenii, chiar dacă i-a avut vreodată cu adevărat, a reușit să și-i îndepărteze.

Patriotismul a devenit un risc, aproape o infracțiune. A fost aneantizat. Cei mai mulți dintre meseriașii buni, au plecat din țară – dacă mai exista patriotismul, poate mulți ar fi rămas; așa, au rămas în general cîrpacii. Cei mai mulți dintre medicii buni, au plecat din țară – dacă mai exista patriotismul, poate mulți ar fi rămas; așa, au rămas în general cei care au

înlocuit jurămîntul lui Hipocrate cu sintagma „In God we trust”, dar nu în sensul creștin, ci în sensul inscripționat de trezoreria americană pe bancnotele verzi. Cei mai mulți dintre profesorii buni, au plecat din țară – dacă mai exista patriotismul, poate mulți ar fi rămas; așa, au rămas în general cei care ar fi trebuit să repete liceul.

Oamenii satanei (generali, colonei sau, mai nou, masoni) au ajuns să conducă biserica strămoșească, cea care a dat atîția martiri.

S-a schimbat și morala creștină, care are valențe noi, poate inspirate chiar de omul de afaceri Daniel, noul patriarh, neobosit truditor în îndeplinirea lucrărilor satanei. Mamele au ajuns să spună fiicelor: „Măi mamă, fă-te și tu curvă deșteaptă, să ne scoți și pe noi din sărăcie și nevoi!”. Iar dacă fiica nu e destul de deșteaptă iar mama încă relativ tînără, pleacă amîndouă, cu cruciulița la gît (fiindcă așa este în filmele americane), pe șoseaua de centură.

Militarii români se angajează mercenari și pleacă în est să ucidă arabi. Cînd vreunul dintre ei moare, este declarat erou iar armata plătește despăgubiri grele. Încă puțin, și Kandaharul parcă devine o nouă Plevna. Cum să fii erou cînd nu mori pentru țara ta, ci pentru banii pe care îi primești, pentru interesele americane și sioniste? De ce să plătească statul român despăgubirile, și nu o firmă de asigurări cu care mercenarul să fi încheiat contract?

Munca patriotică a dispărut, nimeni nu mai ridică un deget pentru această țară dacă nu este plătit. Cînd cineva se încăpățînează să o facă, ceilalți se uită la el ca la un nebun.

România este năpădită de posturi TV și ziare tipărite sau on-line, dar nu are o mass-media în înțelesul său curat. Nu a avut niciodată. Patronii din presă s-au zbătut să obțină dezincrimarea calomniei prin presă. Normal! Să nu poată fi trași la răspundere cînd scriau de pildă cum Corneliu Coposu timp de 17 ani mînca icre negre la Paris, în timp ce în acei 17 ani Coposu mînca arpacaș în temnițele conduse de stăpînii ziarelor respective.

Da, categoric, românii au astăzi acces la informații pe care regimul Ceaușescu le-ar fi ascuns. Ei pot afla, din surse sigure, că Bianca lui Bote a divorțat de Victor, că x,y,z (nume de demoazele abandonate de amanții miliardari) au devenit libere și caută cu înfrigurare și nerăbdare un nou stăpîn, vor afla lucruri necenzurate despre ce face nu știm care soră Gabor în Dubai, despre al 42-lea divorț între Prigoană și Bahmu, despre faptul că Viorel Lis, din cauza bolii, nu poate să o mai satisfacă pe Oana, vor afla adevărul, schimbat de pe un post pe altul, că Oana (altă Oana, Zăvoranca), i-a furat lui Pepe chiloții sau nu, timp în care Mărioara, mă-sa lui Oana adică, explică în altă parte că Bănicioiu, primul ei soț, nu a furat poporul cînd dăduse ordin la fetele care vindeau sandvișuri calde în Pasajul Victoria să reducă gramajul de șuncă la jumătate – nu, el a fost un dizident care prin această acțiune anticeaușistă, întîmplător, s-a îmbogățit ca lumea. În România de azi, asta înseamnă presă! Plus, niște nuduri! Și, evident, porțiile zilnice de dezinformări politice care se completează cu talk-show-uri la care aceeași și aceeași invitați mereu, care nu se pricep la nimic, își dau cu părerea despre orice. Și cînd te gîndești că în primăvara lui 1990, printre revendicările Pieții Universității era și aceea de a fi abrogat decretul (parcă nr. 473/1977), care asigura exclusivitatea TVR! Azi, e plină țara de posturi TV care ne mint de dimineața și pînă seara – ne este mai bine? Este mai rău ca în bancul privind discuția din iad între fostul țar și Stalin, la

sfîrșitul căruia țarul îl întreabă: “Păi bine, măi Staline, și pentru două grade în plus la vodcă, a meritat să faceți revoluția?”

Dar de popor ce ziceți? Un popor care pentru o găleată (goală) portocalie din plastic, pentru o pungă de „1 leu” cu 1 kg. de zahăr și 1 l. de ulei, pentru trei mici și un țap de bere (fiindcă halbele au dispărut, conțineau prea mult), votează dușmanii României? De popor ce ziceți?

Românii! Poate singurul popor din lume care, de-a lungul veacurilor, și-a trădat sau ucis eroii, pe cei care își iubeau țara mai presus de orice. Faptul că adesea au făcut aceasta întrucît așa le-au cerut alogenii, nici nu mai are importanță.

Avem un tineret în general „globalizat” – ce le pasă celor mai mulți că timp de secole, rînd pe rînd, mii, sute de mii, în total milioane de locuitori ai acestui pămînt și-au dat viața pentru libertate, pentru independența și suveranitatea lui, în prezent pierdute! De! – spun ei – ăia sînt oale și ulcele, noi ne clădim un nou viitor! Carpe diem!

Nu știu dacă astăzi profesorii își mai învață elevii poeziile lui George Coșbuc, dar, dintre nenumăratele poezii patriotice superbe ale acestuia, măcar o strofă din „Decebal către soldați” să-i învețe (chiar dacă s-ar opune Uniunea Europeană, fiindcă n-ar fi politically correct):

„Din zei de-am fi scoborîtori,
C-o moarte tot sîntem datori!
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngîrbovit,
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori cîine-nlănțuit.”

Oare dacă generațiile care în decembrie 1989 au ieșit în stradă n-ar fi învățat în școală (școala ceaușistă) aceste versuri, mai ieșeau chiar toți în fața gloanțelor?

România pare o țară definitiv pierdută – dacă ar mai exista o șansă, aceasta nu poate exista decît dacă tinerii de azi vor citi poeziile patriotice ale lui George Coșbuc, Vasile Militaru, Radu Gyr și mulți alții. Fiindcă, slavă Domnului, poeți patrioți am avut din plin. Și evident, să citească și „Doina” lui Eminescu.

CONCLUZIE

Nu este bine și nici sănătos să trezești din somn un bătrîn, mai ales dacă este aromân. Ăștia sînt răi. Deși foarte buni creștini, ei nici nu îi uită și nici nu îi iartă pe trădătorii de țară, de neam și de credință.

În final, încă o dată:

MULȚUMIM, ROMTELECOM!

Ai fost și tu o dată bun la ceva!